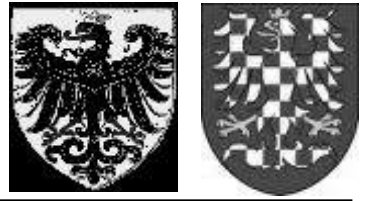

NOVINY

Volume 5 Issue 190 (690)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

15. XII. – 28.XII. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 15. prosince
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

O celý život jsem nepotřeboval varovný štítek, který by mi říkal, abych nejedl prací prášek, nelepil si vlasy lepidlem, nestrkal vidličku do elektrické zásuvky nebo neohříval kov v mikrovlnné troubě. Nějak jsem to prostě věděl. Nevím, zda-li někteří spoluobčané jedí prášek na nádobí z vrozené hlouposti nebo proto, že dostali nápad, že by mohli tímto způsobem pak výrobce zažalovat a přijít si pak na menší či větší peníz. Taký to může být, že chytrý advokát, přemluví blbce a pak si on sám přijde k malému jmění. Navíc, teď v době, kdy každý nosí s sebou telefon s videokamerou a fotoaparát a s pomocí umělé inteligence AI se může udělat cokoliv, jak je občas vidět na Facebooku čili „ksichtknize“, tak jeden už nepozná, co je pravda, realita či nahraná akce **stěhl bychom si pomáhat.**

Betlém už není křesťanský

Benjamin Kuras
Stvrdil to podvědomě (nebo možná vědomě?) i papež František, když v tradičním

vatikánském vánočním betlémě uložil Ježíška na károvaný šátek zvaný arabsky keffieh. Tato tradiční pokrývka arabské mužské hlavy se od Jásira Arafata, který ji nosil i do OSN, stala symbolem odboje proti Izraeli, potažmo nenávisti k Židům obecně. Rádi se jí zdobí, jako šálou kolem krku, pokrokoví mládežníci včetně třeba Greta Tunbergové. Dávají tím najevo příslušnost k té správné části lidstva stojící na té správné straně dějin. Dějin bez Židů a bez křesťanů. etlém je těchto dějin „špičkou ledovce“, „výstavní skříň“ nebo „kanárkem v dole“ (vyberte si své oblíbené klišé). „Hrozí nám vyhubení“, postěžovalo si několik betlémských křesťanských kleriků v loňském vánočním speciálu americké agentury The Media Line. Hovoří o „exodu křesťanů“ následkem „extremismu a probíhající války“ a zničeným

živobytím z nedostatku turismu, na němž byl Betlém vždy závislý. V klidnějších dobách jej ročně navštěvovalo ke dvěma milionům křesťanských turistů. Loni to bylo sotva 100 tisíc. A to ještě většina přijíždí jen na den a večer se vrací do Jeruzaléma. Utratí zde toliko za oběd a pár suvenýrů. Kdysi prosperující hoteliéři krachují.

Křesťané v Betlémě

Demografická čísla jsou neúprosná. Za půl století křesťanská populace Betléma klesla z 86 procent na 10. Jak se to stalo, se dozvíte podle toho, k jakým pramenům vás naviguje vaše zvědavost ovlivněná takovým či onakým předsudkem. Chcete-li patřit k názorově neochvějně většině, nejspíš si vyberete něco jako studii palestinské univerzity Dar al-Kalima ve městě Bejt Džala. Tam se z její sondáže asi tisícovky tázaných, z půli křesťanů a z půli muslimů, dozvíte, že 98 procent z nich trpí následkem „útlaku izraelské okupace, stálého omezování, diskriminační politiky, častého zatýkání, nebo konfiskace půdy.“ A že se cítí být v „nezastřešeném vězení“. Že tento stav uvádí palestinské

křesťany do „obecného pocitu beznaděje a zoufalství, v němž nenacházejí naději na budoucnost pro sebe a své potomky.“ Na nějaký ten zanedbatelný islámský náboženský „konzervatismus“ si postěžovala jen 2 procenta dotázaných křesťanů. Jasné jako facka. Nebýt takovéto větičky, kterou jakoby skoro nedopatřením utrousil jeden z křesťanských spoluautorů studie: „Palestinští křesťané se nejvíce bojí ani ne tak svého zmizení, jako ztráty svého prostoru ve společnosti.“ Té by si někdo jako Hercule Poirot všiml jako stopy po nějakých z opatrnosti zamlčených faktech, vedoucích k otázce: jaký prostor v jaké společnosti? Jestliže křesťanů v Betlémě ubylo z 86 na 10 procent, koho tam tedy přibýlo ze 14 na 90?

Trocha historie

Takže stručně trocha historie. Od

4. do 7. století byla Palestina celá křesťanská, s několika tisíci Židů, které Římané zapomněli po zničení Judeje a přejmenování na Palestinu vyhnat nebo zmasakrovat. Od 7. století po arabské a později turecké okupaci se islamizovala a křesťanů začalo ubývat konverzí na islám a emigrací. Po porážce Osmanské říše a britském převzetí mandátu nad Palestinou census roku 1922 uvádí procento křesťanů z arabské populace na 10,8 procenta.

V roce 1946, kdy se začíná zvažovat rozdělení Palestiny, je to 7,9 procenta. V roce 2022 census území pod Palestinskou správou spočítává křesťany na 1,7 procenta. V Gaze z původních pěti tisíc zbyl jeden tisíc. Zatímco na palestinských územích křesťanů vytrvale ubývá, v Izraeli přibývají, dnes jich tam žije cca 190 tisíc. Na palestinském území se odhadují mezi 50 a 100 tisíci.

Po rozdělení britského mandátu na arabské Jordánsko a zbytek Palestiny mezi řekou Jordánem a mořem, určené pro „židovskou domovinu bez poškození práv jiných obyvatel“, jak stanovila OSN, Jordánsko okupovalo její část (tradičně zvanou Judea a Samarie) až do půli Jeruzaléma, a to včetně Betléma. Egypt si vzal Gazu. Z obou byli vyhnáni Židé. Izrael je dobyl zpět v šestidenní válce roku 1967. Tak vznikly „okupovaný Západní břeh“ a „Pásmo Gaza“. Jordánsko a Egypt je už nikdy zpět nechtěly, tak zůstaly Izraeli na krku.

Střih do 80. let minulého století a na Betlém, který se tím stal bezpečně navštěvovaným poutním místem, čtvrt hodiny jízdy autobusem z Jeruzaléma. Šestaosmdesátiprocentní křesťanská většina zažívala business boom, jak hotely a restaurace hrdě vystavovaly reklamy „zde se podává vepřové.“ Bezbožní Izraelci si sem jezdili zahřešit na šťavnatý vepřový kebab, v Izraeli nedostupný.

Pak v roce 1987 vypukla „první intifada“ – organizované útoky palestinských ozbrojenců a sebevůbec nejen na izraelské vojáky na Západním břehu, ale i na civilisty v

samotném Izraeli. Tu se v roce 1993 snažily uhasit dohody z Oslo, které ustavily příměří a odevzdání správy nad palestinskými územími Organizací pro osvobození Palestiny (OOP) a vysloužily Nobelovu cenu Arafatovi a Rabinovi. Doufalo se už jen ve vyjednávání kousku území sem, kousku tam. Turismus proudil a betlémští křesťané si opět mastili kapsy.

Radikalizace Palestinců

Mezitím však mezi Palestinci začaly rašit bojůvky radikálnější než postupně zkorumpovaná a zpohodlnělá OOP. Ty už byly nezastřeně motivované džihádem a božím posláním vyvraždit Židy do posledního nemluvněte. Tak v roce 2000 vypukla druhá intifada, v níž se nejen s Izraelem, ale i s OOP, přesněji její složkou Al-Fatáh, daly do rvačky party ozbrojenců a sebevůbec se jmény jako Lidová fronta pro osvobození Palestiny, Demokratická fronta pro osvobození Palestiny, Abu Nidal Group, Islámský džihád ... a Hamás, který v roce 2005 povraždil lokální politiky OOP a ovládl Gazu. A získal si v pokrokovém světě popularitu hrdinů, jaké se těšili jen Fidel Castro a Che Guevara. Po stovkách útoků ve svých městech Izrael v roce 2004 postavil okolo sebe zeď, kterou pokrokový svět přezdíval na „zeď apartheidovou“. Betlém, z něhož taky přišlo pár útoků, měl tu smůlu, že se ocitl za zdí. Do Jeruzaléma se jí projíždí 29 průjezdy přes vojenskou kontrolu dokladů a zavazadel, která turistické toky na cestě zpět nepochybně zpomaluje. Díky zdi se džihádisté museli přesunout z Izraele do palestinských měst jako Dženín a Tulkarem, a z nedostatku izraelských civilistů se tam dnes vraždí mezi sebou a s Fatáhem. Bývá to slyšet až do Betléma, turismu k dalšímu neprospěchu. Ostatně ani s tím vepřovým to už není, jak bývalo. Z vyprávění palestinských křesťanů, včetně duchovních, svádějících zánik křesťanství v Betlémě stoprocentně na izraelskou okupaci, by se zdálo, že ty ubohé křesťany vyhánějí ti zlí Židé.

Dokončení na straně 8

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 15. prosince

V Berlíně jednájí Američané s Ukrajinci
Fico prý má pozvánku na setkání s Trumpem
Mezi zastřelenými v Sydney je přítelkyně Zuzany Čaputové
A Neznámý dárcе věnoval 100 milionů akci Dárek pro Putina
Rusové označili Pussy Riot za extremistickou organizaci
Nerudová povede v EP jednání o ETS2
Prezident Pavel jmenoval ministry Babišovy vlády, Turek je mimo
A Greenpaeece vyvěsil plachtu na fasádě ministerstva životního prostředí
Policie ve Zlíně řeší únos chlapce, byl nalezen, podezřelý zadržen
A Vláda odmítne emisní povolenky i migrační pakt. Bude jednat i o ceně elektřiny
U nás chladno nad nulou, pod mrakem

Úterý 16. prosince

Definitivní zákaz spalovacích motorů v EU od roku 2035 se ruší
A Také slovenský ministr Bednárík chce zrušit zákaz spalováků
Rusové nechťejí, aby se Evropa účastnila jednání o Ukrajině
A Na Slovensku jsou demonstrace proti Ficovi
Skupina D oznámila, že drony vyvážela na Ukrajinu s řádnou licenci
A Česko zastoupí v Bruselu místo Slováka český velvyslanec
Dárcе 100 milionů korun Ukrajině je Ivo Lukačovič
Prezident Pavel pokáral Filipa Turka za jeho vykrucování
U nás pod mrakem, teploty kolem 0°C

Středa 17. prosince

Evropská parlament odložil další regulaci o rok
Trump uvalil embargo na sankcionované tankery z Venezuely
A Ukrajina ovládá Kupjansk z 90 procent
USA omezují vstup do země lidem s palestinskými pasy
Filip Turek požádal prezidenta o schůzku
Metnar nechal sundat ukrajinskou vlajku z budovy MV, štafle nedržel
A Na Ukrajině padli čtyři Češi
Ředitel motolské nemocnice Ludvík je dál ve vazbě
U nás pod mrakem, teplota klesá k nule

Čtvrtek 18. prosince

V Bruselu zasedla Evropská rada, hlavní téma je finanční pomoc Ukrajině
A Australská policie zadržela sedm mužů směřujících na Bondi Beach a druhý den je pustila.
Rusko umístilo v Bělorusku rakety Orešnik
Podle Putina jsou obavy z Ruska hysterie
Rakušan zpochybňuje vládní odmítnutí migračního paktu
Česko i příští rok se bude podílet na ochraně zdušného prostoru Slovenska
Prezident Pavel v pondělí přijme Turka
Národní banka dál drží úrokovou sazbu 3,5 %
U nás chladno, mlha

Pátek 19. prosince

Trump chce návrat astronautů na Měsíc do roku 2028
V centru Bruselu brutálně demonstrují zemědělci
Rusko pokračuje v útocích na ukrajinskou energetiku
Putin ujišťuje, že nenapadne Evropu
Česko se nepřipojí k zárukám na půjčku 90 miliard eur
Ukrajině
A Ministr obrany Zůna (SPD) podporuje muniční iniciativu i nákup F 35
Macinka se chystá udělat čistku na ministerstvu zahraničí, kde se dlouho nic nedělo.
Prezident Pavel lituje, že Česko nepřevzalo odpovědnost
U nás chladno a mlha

Víkend 20. – 21. prosince

Kreml odmítl evropské korekce do mírového návrhu USA
Putin chce jednat s Macronem
USA zabavily další tanker s venezuelskou ropou
Američané zaútočili na Islámský stát v Aýrii
Ministr obrany Zůna (SPD) řekl, že muniční iniciativa bude pokračovat
A Poslanec Radim Fiala (SPD) řekl, že muniční iniciativa skončí
Miloš Zeman si myslí, že Rusko musí za svoji agresi zaplatit
A Někdo na Hlavním nádraží v Praze ukradl kabely a ochromil dopravu
U nás pod mrakem, mlha, lehce nad nulou

Pondělí 22. prosince

Rusko navrhuje právní záruku, že nezaútočí na Evropu
EU prodloužila sankce proti Rusku o další půllrok
Každý čtvrtý Polák chce odejít z EU
Trump zřídil post „zvláštního vyslance“ pro Grónsko
Turek nepřesvědčil prezidenta soudruha Pavla o způsobilosti být ministrem
A Okamura rozhodl, že ministerstvo obrany má zrušit muniční iniiativu
Babiš svěří Agrofert do fondu RSVP Trust
Posila rozpočtu: zrušení 322 úřednických míst
Miroslav Sklenář v dresu Motoristů chystá na „čistku“ mezi úředníky ministerstva zahraničí kde je nový ministr Petr Macinka (Motoristé).
Z ministerstva úplně zmizí oddělení strategické komunikace čili Stratcom, který se zabývá například bojem proti dezinformacím.
U nás pod mrakem, chladnu, už ne mlha

Úterý 23. prosince

Britská policie na propalestinské demonstraci v Londýně zadržela švédskou aktivistku Gretu Thunbergovou kvůli podpoře zakázané organizace Palestine Action.
Putin odvolal velvyslance v ČR
Američané budou mít pilulku na hubnutí
Růst americké ekonomiky stoupl na 4,3 procenta
Média sdělila, že Babiš svěří Agrofert do odvolatelného fondu RSVP, Babiš oznámil, že fond RSVP je neodvolatelný
Macinka dal medaili bývalé velvyslankyni v Sýrii Filipi
Zemřel komentátor Radko Kubičko, O.Neff jej měl rád
U nás zataženo, nad nulou, padají vločky ale hned roztají

Středa 24. prosince

Ursula von der Leyen hodlá bránit svobodu projevu
USA uvalily sankce na pět Evropanů kvůli porušování svobody projevu
Nový plán míru na Ukrajině počítá se zmrazením fronty
V Turecku spadlo letadlo s libyjským generálem
Zápasníkovi Vémolovi hrozí vazba
Babiš tvrdí, že RSVP Trust je neodvolatelný
V brněnské Dětské nemocnici klauni bavili děti
Na Sněžce zuřil orkán
U nás se ochladilo k nule, ještě nesněží

Čtvrtek 25. prosince

Čína ve čtvrtek tvrdě kritizovala nejnovější dohodu o prodeji amerických zbraní Tchaj-wanu
A Do Polska v noci na čtvrtek pronikly desítky objektů z Běloruska.
Skupina čtrnácti zemí, mezi nimi i Británie, Francie, Itálie, Německo či Kanada, odsuzuje rozhodnutí Izraele schválit dalších devatenáct osad na okupovaném Západním břehu.
A Izrael jako první stát na světě uznal nezávislost odtrženého Somalilandu
Na Štědrý den bylo v Česku nejvíce požárů za pět let, hasiči jich řešili 72
A Policie do konce listopadu zaznamenala 159 506 trestných činů, Vražd mírně přibýlo,včetně pokusů a příprav jich policisté řešili 141.
Děti už ani neumí držet kartáček, mají často uhnílé i mléčné zuby
Sníh a mraz.

Pátek 26. prosince

Billy Campbell, osmiletý australský chlapec, tvrdí, že je reinkarnací princezny Diany, a to již od svých dvou let.
Čtyři země jsou ochotné poslat mírový kontingent na Ukrajinu
A Britský král Karel III. vyzval k porozumění Zelenskýj by se měl v neděli sejít s Trumpem
Desítky dronů pronikly v noci z Běloruska do Polska
Na Štěpána telefonoval Donald Trump Babišovi
Miloš Zeman popřál Babišově vládě, aby nebyla amatérská
A Lidé si na Vyšehradském hřbitově připomněli smrt Karla Čapka
Benzín je nejlevnější za poslední čtyři roky
U nás jasno, mírně mrzne

Víkend 27. prosince – 28. prosince

Saúdská Arábie letos překonala svůj rekord v počtu poprav za rok, bylo letos v této zemi popraveno nejméně 347 lidí.
Více lidí každoročně opravují pouze Čína a Írán.
A Umřela Brigitte Bardot, bylo jí 91
Trump se má na Floridě sejít se Zelenským
Lavrov hrozí útokem na případný evropský kontingent na Ukrajině
A Na Ukrajině mají další korupční skandál, jedou v něm poslanci
Schillerová řekla, že schodek se letos nedá dodržet
Parkoviště v lyžařských střediscích jsou plná
Zastavila se lanovka na Sněžku
Neděje se u nás lautr nic, co by stálo za fajfku tabáku
Jinak u nás slunečný víkend s teplotami pod nulou

Tajemná ruská "pevnost" uprostřed Prahy. Nikoho tam nepouští

Za vilou v pražské Bubenči se vyjímá obří plechová hala. Je na zahradě takzvaného ruského domu – Ruské kulturní středisko a knihovna.
http://rsvk.cz/cs/
Samotný ruský dům bylo také po několik měsíců obtížnější najít. Ze zdi totiž někdo sundal jeho číslo popisné a orientační. To je běžně považováno za přestupek. Poté, co na to reportéři v článku upozornili, odeslala radnice Prahy 6 Rusům upozornění, aby vše napravili. Dnes už je tak dům opět očíslovaný. "Když tu dělali plot, tak se čísla ztratila, tak se musela dát nová," tvrdí vrátný.
Dům ale nelze navštívit ani v době, kdy je oficiálně otevřená bibliotéka, která je součástí kulturního střediska.
Česko totiž mimo jiné před třemi roky vyhostilo šéfa střediska a jednoho z jeho podřízených kvůli podezření ze špionáže. Centrum provozuje ruská agentura Rossotrudničestvo, která se po začátku války na Ukrajině dostala na sankční seznam

EU

Evropskou unií otřásá politické zemětřesení - a to vše během zasedání Evropského parlamentu, které by mohlo znamenat historický průlom. Dvě nejvýznamnější postavy evropské moci, Ursula von der Leyenová a Friedrich Merz, opustili Parlament po velkolepém odhalení pod dohledem kamer. Spoušť? Maďarský premiér Viktor Orbán, který odpálil „politickou bombu“, která otřásá celou politickou strukturou v Bruselu. Skvělý výkon Orbána
Byl to okamžik, který předčil všechna očekávání: Orbán, známý svými nepřijemnými pravdami a provokativními projevy, vystoupil v parlamentu s drsným zapečetěným dokument Podíval se na shromážděné poslance a poté jasným, ostrým hlasem prohlásil: "Vaše říše lží dnes končí „ .
Následovalo chladné ticho, jako utlačující předzvěst toho, co mělo přijít.
To, co se stalo potom, nenechalo nikoho lhostejným. Orbán začal nahlas číst z dokumentů, řádek po řádku - důkazy, čísla, jména a částky, které nejen překročily všechny hranice, ale otřásly základy důvěry v celou evropskou strukturu. Šlo o více než 5 miliard eur z fondů EU, které údajně nebyly použity na cestování, školy ani výzkum, ale místo toho směřovaly do sítě politických společností obklopujících předsedkyni Komise Ursulu von der Leyenovou. V Komisi, kde se tváře změnily z šoku na paniku, nezaznělo ani slovo, když von der Leyenová rychle popadla dokumenty a beze slova se postavila po boku Merzy. Společně opustili budovu parlamentu pod dohledem kamer, které je následovaly do chodeb.

Belgičtí mniši, kteří vaří pivo, se stávají ohroženým druhem

Dvě století dlouhá tradice trapistických mnichů, kteří na severu Belgie vaří slavné pivo, je v ohrožení. Potýkají se jednak s překupníky, kteří narušují jejich zavedené prodejní modely, ale především s tenčícím se počtem řádových mnichů, napsala agentura Bloomberg.

*Kněz se zeptá odsouzence k smrti na elektrickém křesle: „Máš nějaké poslední přání synu?“
Odsouzenec: „Mám otče. Můžete mě u toho prosím držet za ruku...“*

Poznáte pravidlá Vatikánu?

Henrieta Mihalková PRAVDA

Odborníčka na protokol: Najcitlivejší je začiatok, prísť v bielej môže len zopár výnimiek

Hostia u pápeža nikdy nezačínajú rozhovor, ale počkajú, kým ich Svätý otec osloví ako prvý. Najcitlivejším momentom každej návštevy, vrátane tej v Apoštolskom paláci, je začiatok prijatia. Prvé sekundy totiž určujú tón celého stretnutia. Aké sú základné pravidlá etikety pápežského štátu a aký je rozdiel medzi osobnou a oficiálnou audienciou vysvetlila v rozhovore pre Pravdu odborníčka na diplomatický protokol a etiketu Katarína Strýčková.

- kto prehovorí počas audiencie prvý,
- aké farby sa smú a nesmú mať oblečené,
- čo je najcitlivejší moment návštevy pápeža,
- čo má na starosti štátny sekretár,
- ako sa vyberajú dary pre Svätého otca.

Aký je rozdiel medzi osobnou a oficiálnou audienciou hlavy štátu u pápeža?

Osobná (súkromná) audiencia je krátke, komorné stretnutie, ktoré má prevažne duchovný alebo symbolický charakter. Pápež ju môže poskytnúť hlave štátu, ale aj iným osobnostiam, ktoré nereprezentujú štát oficiálne.

Oficiálna audiencia hlavy štátu je plnohodnotná štátna návšteva Svätej stolice, riadi sa presnými diplomatickými pravidlami a zahŕňa privítanie v Apoštolskom paláci, delegácie oboch strán, výmenu darov, samostatné rokovanie s pápežom a následné rokovanie s vysokými predstaviteľmi Svätej stolice. Pri oficiálnej audiencii ide o vzťah dvoch štátov, nie dvoch osôb.

Prezident vzal do Vatikánu aj svoju mamu, rovnako tak urobil nedávno premiér Robert Fico. Ako prebieha proces schvaľovania delegácie, ak hlava štátu žiada o účasť rodinného príslušníka, respektíve ponúka účasť rodiny pápež?

Delegáciu na audienciu potvrdzuje Štátny sekretariát Svätej stolice. Ak hlava štátu požiada, aby bol súčasťou delegácie aj rodinný príslušník, ide o osobnú žiadosť, ktorú Vatikán posudzuje individuálne. Rodinný príslušník sa považuje za súkromného hosťa, nie súčasť oficiálnej politickej delegácie. Zároveň treba povedať, že účasť rodinných príslušníkov nie je neobvyklá – závisí od protokolárnej situácie, ale aj od osobnej otvorenosti aktuálneho pápeža.

Prezident P. Pellegrini: Pápež odkázal Slovákom 3 posolstvá. Naznačil, že by mohol prísť na Slovensko

Aké sú základné pravidlá komunikácie s pápežom? Kto určuje témy stretnutia? Sú niektoré témy tabu? Môže návšteva prehovoriť prvá alebo sa čaká, kým ju pápež osloví?

Hostia nezačínajú rozhovor – počkajú, kým ich pápež, ktorý je hosťiteľom, osloví ako prvý. Témy stretnutia sa pripravujú vopred: kancelária prezidenta ich konzultuje s ministerstvom zahraničných vecí a následne sú vopred komunikované Štátnemu sekretariátu. Témy (spravidla) majú diplomatický, spoločenský alebo morálny charakter. Bežne sa otvárajú oblasti ako medzinárodná politika, humanitárne otázky, ochrana mieru, situácia cirkvi v danej krajine či sociálne témy.

Čo je z hľadiska protokolu najcitlivejším momentom pri návšteve prezidenta u pápeža?

Najcitlivejším momentom každej oficiálnej návštevy je začiatok. Úvodný stisk ruky a prvé sekundy určujú tón celého stretnutia. Ide o okamih, keď sa zábery z tohto prvého kontaktu obvykle stávajú oficiálnym vizuálom návštevy. Každé gesto, vzdialenosť, mimika či načasovanie odzrkadľujú vzťah oboch strán. V prípade oficiálnej návštevy je rovnako citlivý je moment výmeny darov, ktorý je veľmi symbolický a býva veľmi presne plánovaný.

Existujú pri audiencii u pápeža špecifické pravidlá týkajúce sa oblečenia, farieb či symboliky? Menia sa tieto pravidlá podľa aktuálneho pápeža, napríklad podľa toho či je viac otvorenejší alebo konzervatívny?

Prezident rokoval aj so štátnym sekretárom Svätej stolice Pietrom Parolinom. Aká je úloha štátneho sekretára Svätej stolice Parolina v hierarchii Vatikánu? V duchu akých tém sa zvyčajne nesú stretnutia na tejto úrovni?

Kardinál Pietro Parolin je de facto premiérom Vatikánu. Zodpovedá za zahraničnú politiku, diplomatické vzťahy, menovania nuncií a každodenný chod Svätej stolice. Rokovania so štátnym sekretárom sú najpolitickjším bodom návštevy. Témy, ktoré sa zvyčajne otvárajú pokrývajú bilaterálne vzťahy, situáciu cirkvi v danom štáte, medzinárodné konflikty a humanitárne otázky, kultúrne či spoločenské otázky spojené s hodnotami.

Ako prebieha výber darov pre pápeža a aké zásady pri tom protokol zohľadňuje?

Dar pri takejto návšteve by mal byť symbolický a mal by predstavovať kultúru, identitu alebo duchovný rozmer krajiny. Nemal by byť príliš osobný ani extravagantný, pričom vzhľadom na kontext by mal mať hodnotu dôstojnú, ale nie prehnanú. Pápežovi sa tradične dávajú do daru predmety spojené s umením alebo duchovnou tradíciou.

Mal som pohovor na novu prácu.

Referent;

- Aká je vaša email adresa?

- jankomrkvicka@gmail.com

- A heslo ?

- 12345678

- Ste veľmi dôverčivý a naivný, keby som vám dal toto miesto iste by ste vykecali všetko o našej firme napríklad konkurencii, či hocikomu inému, ako mi môžete dať aj vaše heslo!?

- A ako viete že moje heslo není; jedna234567osem, alebo 1dve3456sedem8 , alebo jednadva3456sedemosem....?

Chcete ešte aj viac variácií?

Medzi obeťami teroristického útoku v Sydney je aj Slovenka z Komárna.

Teroristický útok na pláži Bondi Beach v Sydney má aj slovenskú obeť. Počas osláv židovského sviatku Chanuka zahynula Marika Pogany z Komárna, ktorá dlhodobo žila v Austrálii. Informáciu potvrdila židovská komunita.

Slovenka, ktorá prišla o život pri teroristickom útoku na pláži Bondi Beach v austrálskom Sydney, bola Marika Pogany z komárňanskej židovskej komunity. Informáciu potvrdila samotná komunita prostredníctvom príspevku na sociálnej sieti Facebook. Tragický incident si podľa doterajších údajov vyžiadala najmenej 16 obetí.

Smútok nad stratou priateľky

Členovia komunity vyjadrili hlboký zármutok nad stratou svojej dlhoročnej priateľky, s ktorou sa pravidelne stretávali počas jej návštev Slovenska. Marika Pogany žila v posledných rokoch v Austrálii, no s rodným Komárnom udržiavala úzke kontakty. „*S veľkou bolesťou sa lúčime s našou priateľkou Marikou, ktorú sme každoročne vídali v júni v Komárne. Zahynula pri teroristickom útoku počas osláv Chanuky na svojej obľúbenej pláži v Sydney*“, uviedla komunita s tým, že myslí na jej rodinu a blízkych.

Prezidentka zároveň potvrdila, že jednou z obetí bola jej dlhoročná blízka priateľka. „*Táto správa zasiahla mňa a moju rodinu o to viac, že Slovenka, ktorá bola jednou z obetí, bola našou dlhoročnou blízkou priateľkou*“, uviedla.

Sydney bolo pre ňu útočiskom, ďaleko od zla fašizmu a komunizmu. Po 89-tom sa každý rok vracala na Slovensko, bola pri všetkých dôležitých udalostiach môjho života, vrátane prezidentskej inaugurácie.

Zomrela na svojej obľúbenej Bondi Beach, kde nás vodila pred mnohými rokmi pri návšteve Sydney. Marika bola výnimočná žena, žila svoj život naplno, veľmi aktívne, vedela sa tešiť zo života. V poslednej správe, ktorú mi Marika poslala, okrem iného napísala: „Život je boj a treba ho brať, aký je.“

Náročnosť jej života ju naučila čeliť priamo všetkým výzvam, nevzdávať sa. Marika bude v mojom živote veľmi chýbať. Úprimnú sústrasť Marikinej rodine a rodinám ďalších obetí i všetkým zasiahnutým židovským komunitám.

Chanuka je sviatok svetla. Je o nádeji. Nestrácajme ju preto ani v týchto ťažkých a smutných chvíľach.

Vice na

<https://www.noviny.sk/zahranicie/1146315-medzi-obetami-teroristickeho-utoku-v-sydney-je-aj-slovenka-z-komarna-potvrdila-to-zidovska-komunita>

Australian PM warns about "right-wing extremist groups" after Muslim father and son shot up Hanukkah event

Na náboženstve sa farár pýta: Deti, vie si niekto z vás predstaviť, ako vyzerá duša človeka? Prihlási sa malý Jožko: Ja, pán farár, ja. Včera večer som ju videl, ako vylieza z vášho okna v takej dlhej bielej košeli a vy ste za ňou kričali: Príd'aj zajtra, duša moja!

Kdo bude určovat bezpečnostní politiku?

„Novým Pojarem“ má být Kmoníček, řeší se pozice pro Králíčka i další

Ondřej Leinert

Po obsazení ministerských křesel teď členové vznikající vlády Andreje Babiše každodenně vyjednávají o pozicích svých náměstků a poradců. Do jedné z nejlivnějších pozic podle více zdrojů Echo24 směřuje Hynek Kmoníček. Muž, který měl první čtyři roky během prezidentské éry Miloše Zemana na starosti zahraniční politiku Hradu a poslední tři roky působí jako český velvyslanec ve Vietnamu.

Kmoníček by se měl stát Babišovým poradcem pro národní bezpečnost. Obdobnou pozici u končícího premiéra Petra Fialy vykonával Tomáš Pojar. Ve Fialově týmu měl silné slovo v domácích i zahraničně politických otázkách, mluvílo se o něm například jako o architektovi českých vztahů s Izraelem.

Kmoníčková oblast zájmů zřejmě nebude tak široká. Babiš chce mít rozděleny kompetence v domácí a zahraniční bezpečnosti. Kmoníček by jakožto zkušený diplomat, který byl velvyslancem ve více zemích, včetně USA, Austrálie nebo při OSN v New Yorku, radil v zahraničně politických otázkách. Poradce pro vnitřní bezpečnost šéf ANO zatím hledá. Mluví se o pražském poslanci hnutí Robertu Králíčkovi, jeho nástup je však komplikovaný. „Robert do toho nechce jít, protože by se musel vzdát poslaneckého mandátu, což neudělá. Může mu dělat jen neformálního poradce, který není smluvně vázán na Úřadu vlády,“ říká jeden ze zdrojů Echo24.

„Je pravda, že funkce tajemníka pro národní bezpečnost je neslučitelná s mandátem poslance, který bych si rád zachoval. Dával jsem panu premiérovi nějaké legislativní návrhy, jak to vyřešit. Předpokládám, že o tom budeme blíž mluvit příští týden nebo mezi svátky,“ reagoval na dotaz Echo24 Králíček s tím, že o spolupráci má zájem. „Pro mě by to byla čest radit premiérovi v oblasti bezpečnosti. Finální slovo je ale samozřejmě na něm,“ dodal poslanec. Králíček zastával ve stínové vládě ANO vedené Karlem Havlíčkem pozici ministra vnitra. Ve faktické Babišově vládě však tento post obsadí někdejší policista a bývalý ministr obrany Lubomír Metnar, i proto v hnutí řeší pozici pro Králíčka.

Důležité slovo ohledně bezpečnostní politiky bude mít také tým na ministerstvu zahraničí, které by měl zatím spolu s ministerstvem životního prostředí vést předseda Motoristů sobě Petr Macinka. Ten si sestavuje tým náměstků v přímé součinnosti s Babišem. Šéf ANO se měl během tohoto pátku podle informací Echo24 sejít s Marií Chatardovou, která byla do letošního srpna českou velvyslankyní ve Velké Británii a minulosti působila ve Francii, Švédsku nebo coby velvyslankyni při OSN v New Yorku. Spekuluje se také o bývalém velvyslanci v Dánsku a Mongolsku Jiřím Brodském nebo o Radku Augustinovi, který za dob Miloše Zemana tři roky šéfoval analytickému odboru Hradu, v minulosti byl také dvakrát ředitelem Úřadu vlády.

Brodský by se dal označit za muže, který měl blízko ke Klausovi. Bývalý prezident mu také před lety věnoval vzpomínku v jednom ze svých výpisků publikovaných na Echo24. „Jiří Brodský, v době mého prezidentování špičkový

pracovník zahraničního odboru na Pražském hradě,“ psal o něm Klaus.

Augustin, kterému je shodou okolností stejně jako Brodskému 48 let, zase měl blízko k Zemanovi, kterého i proto před lety následoval z ČSSD do strany Zemanovci. Na Hradě patřil k Zemanovým nejdůležitějším spolupracovníkům, prezidentovi mimo jiné připravoval podklady na jeho výjezdy po Česku, platil za schopného úředníka a znalce protokolu. V současnosti působí jako projektový manažer v soukromé firmě. „Nebudu se k tomu nijak vyjadřovat,“ nechtěl Augustin komentovat současné spekulace, o nichž informoval web Seznamzprávy.

Návrat bývalého sociálního demokrata, který měl blízko k Zemanovi, do náměstkovské pozice by se pak mohl odehrát i na ministerstvu spravedlnosti. Budoucí ministr a někdejší šéf poslanců ČSSD Jeroným Tejc se podle kuloárních informací baví o spolupráci s ústavním právníkem Zdeňkem Koudelkou. „Pokud budu jmenován, očekávám v brzké době nominace jednotlivých stran a hnutí koalice. Pokud budou nominováni odborně zdatní lidé, budu nominace respektovat,“ reagoval na dotaz Echo24 ohledně svého týmu zatím bez bližších podrobností Tejc.

Vydavatel:

Nevím, co je na následujícím článku pravdy, to že se někdo někde zastává Izraele, či je to jen zbožné přání mne neznámého internetovského pisatele.

Izrael

Kousek po kousku se začíná rozpadat příběh o izraelské ofenzivě v Gaze. Děje se to v každém konfliktu, do kterého je Izrael vtažen – jsou vznesena falešná obvinění, následuje hysterie a trvá měsíce (ne-li roky), než se pravda dostane na povrch. Podívejme se, co svět zjistil během tohoto týdne, na co mnozí upozorňovali celé měsíce a vysloužili si za to jen nadávky do "nacistických genocidních sionistických prasat":

- Zhroutil se mýtus o úmyslném hladomoru způsobeném Izraelem: Tento týden bylo z palestinských zdrojů zveřejněno video, ve kterém Hamás likviduje tuny dětské výživy a speciální dětské výživy, které Hamás ukradl a zadržoval ve svých skladech, aby vytvořil narativ o tom, že Izrael vyhladověl Palestince v Gaze.

- Podle nejnovější studie mělo 60 % takzvaných "novinářů" zabitých v Gaze vazby na Hamás nebo Palestinský islámský džihád. Rozsáhlá studie, kterou tento týden zveřejnilo Centrum Meir Amit, zjistila, že 157 z 266 osob označených jako novináři mělo ve skutečnosti vazby na Hamás, Islámský džihád nebo jiné teroristické skupiny.

- Další tragické odhalení: Lékař z Gazy zavraždil 19letou rukojmí Nou Marcianovou tím, že jí vstříkl vzduch do žil – záznam tohoto činu následně Hamás zaslal její rodině jako krutý akt psychického mučení. Pojďme se ještě chvíli bavit o lékařích v Gaze, kteří operovali izraelská rukojmí při plném vědomí bez použití anestezie, drželi u sebe doma izraelská rukojmí anebo veleli jednotkám Hamásu. Nyní sdílejí nemocniční prostory spolu s Hamásem, který v nemocnicích vyslýchá, mučí a vraždí nepohodlné Palestince.

- SE DVOULETÝM ZPOŽDĚNÍM Amnesty International konečně obvinila Hamás ze zločinů proti lidskosti za masakr ze 7. října. V nové zprávě s názvem „Útoky na civilisty: vraždy, únosy rukojmí a další porušování lidských práv palestinskými ozbrojenými skupinami v Izraeli a Gaze“ Amnesty poprvé uvedla, že se

Hamás a další palestinské frakce dopustily zločinů proti lidskosti, a dochází k závěru, že úmyslně zabíjely civilisty, vystavovaly rukojmí fyzickému a sexuálnímu násilí a že došlo k úmyslnému vyhlazování izraelského obyvatelstva. Zpráva také vyzývá k propuštění posledního zbývajících rukojmí, Rana Gviliho.

Lepší pozdě než-li nikdy? Amnesty se nestala najednou přísnou. Byla zahnána do kouta. Důkazy byly příliš silné, svědectví příliš četná, záběry příliš jasné. Možná nakonec některé z těchto zvěstev zdokumentovala, ale neudělala nic pro to, aby napravila svou důvěryhodnost.

I když je pravda na straně Izraele, nedozírná škoda již byla napáchána šířením protiizraelských pomluv nenávistným antisionistickým hnutím.

Co je v Evropě může být i brzo zde

„Když se ohlédnu nazpět, v momentě kdy jsem viděl, kdo je mým soudcem a státním žalobcem, měl jsem se otočit na podpatku a dobrovolně napochodovat do vězení. Ušetřil bych si náklady na právníky v ceně nejméně rodinného domu.“ – píše Dries Van Langenhove.

Belgický remigrační aktivista Dries Van Langenhove a jeho právníci se už SEDM let snaží dostat ze soudu vyjádření, za co přesně je souzen. Co přesně měl říct nebo udělat, a čím „podněcoval k nenávisti.“ Marně.

Jediné vyjádření soudkyně Mieke Butstraen, které má k dispozici, je její Kafkaskní prohlášení, že „soud není povinnen specifikovat, které přesně konkrétní materiální akty měl obžalovaný spáchat“ a že „je nezbytné nahlížet na přednášku obžalovaného jako celek, nikoliv hledat konkrétní trestné části.“

Jednoduše, odmítají říct cokoliv. Mají pocit, že podněcoval k nenávisti, a to stačí. Longhouse nepotřebuje důkaz, stačí pocity.

30. prosince odvolací soud rozhodne, zda odsouzení k vězení soudem nižší instance platí.

Zdroj:
<https://lx.com/DVanLangenhove/status/1994051058079822266>

Paní učitelka povídá dětem, že se zítra budou fotit. Budete mít pěknou fotečku na památku a až za 20 let vezmete fotku do ruky, tak si můžete říct: „Tohle je Martin, ten je dnes geologem, tohle je Josef, ten je dnes hercem a tady je Kateřina, to je hosteska a má už 2 děti.“
Z poslední lavice vzadu se ozve Pepíček: „A tohle je paní učitelka, a ta už umřela.“

Maminka vedoucí za ruku svého malého syna s necronomiconským tričkem a opentákovanou kšiltovkou vejde do mléčného bufetu. Pro sebe si objedná croissant a kávu. Pak se zeptá synátora: „Co si dáš ke snídani, zlato?“

Syn záhrobním hlasem odpoví: „Budu požírat nezrozené!“

Prodavačka se bezradně podívá na matku a ta rozpačitě vyhrkne: „Dá si ke snídani vejce!“

Brzo se bude historie znovu opakovat ?

9. prosince 1945 byl u Kolína zavražděn Antonín Vysloužil, katolický kněz, farář ve Vizovicích, titulární konzistorní rada, starosta Vizovic a obět komunistického teroru.

Během první světové války sloužil Antonín Vysloužil jako vojenský kněz v různých lazaretech a polních nemocnicích. Po okupaci a během Protektorátu spolupracoval s protinacistickým odbojem, kdy v místní nemocnici Milosrdných bratří, kteří pečovali také o „nevléčitelně nemocné a dědičně zatížené ubožáky“, našla útočiště řada nemocných či zraněných odbojových pracovníků a partyzánů, i lidé, přechající před gestapem.

Po válce se pokoušel pomoci německému státnímu návladnímu Kurtu Blaschkowitschkovi a jeho ženě Marii, kteří za druhé světové války pomáhali pronásledovaným Čechům a měli rozsáhlé vědomosti a důkazy o konfidentech gestapa, kteří v řadách komunistů po válce ovládli významné posty ve Zlíně. Pomoci však i přes veškerou snahu nedokázal, Kurt Blaschtowitschka byl po vykonstruovaném soudním procesu popraven a Marie, po dlouhém věznění a mučení zařazena do odsunu, byt' to byla Česka.

Vysloužil se však nedal zastrašit a nadále se pokoušel dosáhnout odvolání a obžaloby řady vedoucích komunistických činovníků ze Zlína. 9. prosince 1945, se farář Vysloužil vydal rychlíkem do Prahy do Prahy i s aktovkou, kde měl zbytek archivu. Necestoval však sám. Ve vlaku s ním cestovali i nejméně dva příslušníci právě oné partyzánské skupiny prolezlé konfidenty gestapa a ovládané komunisty. Otec Vysloužil byl toho dne nalezen mrtev u železniční trati poblíž Kolína. Oficiálně k jeho úmrtí došlo nešťastnou náhodou, když „vypadl“ z jedoucího rychlíku.

Sir Isaac Newton

Sir Isaac Newton přinesl významné změny do mnoha oborů, ale méně známým faktem je jeho vliv na truhlářství.

Roku 1687 vynalezl gravitační zákon, který byl rychle ratifikován královskou korunou a zanedlouho jej přijaly země po celém světě. Před rokem 1687 padalo všechno kolmo vzhůru a tak to pro mnohé byla velká změna, když všechno najednou začalo padat dolů. Anglický fyzik tak na konci 17. století čelil mnohým žalobám hlavně ze strany tesařů a podlahářů pracujících pro královský dvůr.

Například dne 18. června 1693 jistý John Foreskin podal u městského soudu v Hampshire žalobu na Isaaca Newtona za to, že při procházení pod rozestavěným kostelem mu na hlavu spadl hřebík a způsobil mu značnou újmu na zdraví. Další žaloba přišla od madam Leathercunt, když tesař pracující na střeše upustil kladívko a nedopatřením tak usmrtil jejího Yorkshírského knírače.

Celkově na sira Newtona bylo za jeho života podáno celkem 178 žalob, z toho jen jedna nebyla spojená s jeho vynálezem gravitace - řekl manželce svého kolegy, že je to zapáchající shnilá rašple.

Královská vědecká společnost sira Isaaca Newtona ve všech případech zastupovala a on tak neprohrál jediný spor. Jistý vliv na to měla i skutečnost, že zákon gravitace pomáhal s těžbou

dřeva (stromy po uříznutí neulítlý kolmo nahoru) a přinášel tak nemalé peníze do státní pokladny. Za svůj celoživotní přínos vědě byl královnou Annou povýšen do rytířského stavu.

I když je tomu už několik století, co tu s námi gravitace je a většina zemí ji přijala za svoji, zůstává v současnosti jen jediný stát na světě, který ještě gravitaci nepřijal do své ústavy - Palau. Ostrovní stát, kde ještě dnes věci padají kolmo vzhůru. Díky mezinárodním dotacím ale i tam jednoho dne budou věci padat dolů jako ve zbytku civilizovaného světa.

Bonus: Příště rozebereme Alberta Einsteina a jak jeho rovnice $E=mc^2$ pomohla Českou republiku dostat na přední příčky výrobců hřebíků. Sledujte tuto stránku, aby vám příspěvek neunikl.

Jan Zábrana

*4. červen 1931, Herálec †3. září 1984, Praha
Před čtyřmi desetiletími a ještě rokem jedním se zapsal do almanachu zesnulých český básník, prozaik, esejista a taky překladatel z ruštiny a angličtiny, kterému komunisti doslova zkurvili život.

*Ani dnes nepouštěj si k tělu
Básníka, který se dal zkurvit
Když chtěl bejt kurva patří do bordelu
To nejde - nechcem-li bejt otroci
Spráhnout se s bachaři a dozorci
To nejde trůnit na Parnase
Když druhej básník bručí v base*

"Vždycky znova a do nepřičetnosti mě nasere, když si uvědomím, že o mém osudu, o posranosti celého mého života, rozhodli ti idioti, kteří v roce 1946 volili komunistickou partaj. Dobrovolně, ve svobodných, skutečně svobodných volbách! Jednačtyřicet procent voličů tehdy hlasovalo o otroctví v ruském područí na kolik generací dopředu. Pak už se nikdy nic nedalo spravit, pak už žádné svobodné volby nebyly. Pak už byly jen kriminály, procesy, popravené ženské a znova kriminály."

"Smrt bude vlídná. K člověku jako já nemůže být jiná. Moc věřím, že nemůže."

Zajímavosti. Víte,že....

Jedová Chýše byla hospoda, která sousedila s kostelem u Apolináře. Jednalo se o hospodu s nejdelší historií na území Prahy. Byla to hospoda s příšernou pověstí. Polévka se nalévala přímo do důlku ve stole a lžice byla přivázána řetězem. Po jeho hodování přisedl další host a mohl se pustit do dalšího jídla

Kanibalismus

Během svého terénního výzkumu v Melanésii během první světové války (1915–1918) studoval polsko-britský antropolog Bronisław Malinowski, jeden ze zakladatelů moderní sociální antropologie, obyvatele ostrova Trobriand a dokumentoval jejich každodenní život, zvyky a sociální struktury. Prováděl rozsáhlé účastnické pozorování, žil mezi lidmi po celá léta a učil se jejich jazyk, rituály a pohled na svět.

„...Kanibalismus nás strašně šokuje. Vzpomínám si však, jak jsem mluvil se starým kanibalem, který od misionáře a správce slyšel zprávy o velké válce, která tehdy zuřila v Evropě. Nejvíce ho zajímalo, jak jsme my Evropané dokázali sníst tak obrovské množství lidského masa, jak naznačovaly ztráty na životech v bitvách.

Když jsem mu rozhořčeně řekl, že Evropané nejedí své zabitě nepřátele, podíval se na mě s opravdovým zděšením a zeptal se mě, jací jsme to barbari, že zabíjíme bez skutečného důvodu...“

Stejně jako některé melanesijské komunity praktikovali kanibalismus i Maorové, zejména během válek. Zajetí nepřátelé byli konzumováni jako součást ritualizovaných aktů pomsty neboli utu.

Klaudius Kryšpín!!

Před pěti desetiletími a ještě roky devíti se narodil bubeník, kterého znám hlavně z legendárního Pražského výběru. Klauda Kryšpín přišel na svět 19. listopadu 1966.

Jeho prvním hudebním nástrojem byla flétna. Za krátkou dobu ji ale vyměnil za paličky. Začátkem osmdesátých let slyšel koncert Pražského Výběru a bubeník Jiří Hruběš se stal jeho vzorem. V roce 1983 poté co komunistický režim zakázal Pražský Výběr, Klauda se svým bratrem Richardem založili svoji první skupinu Ropotamo. V roce 1986 jeden z koncertů navštívil Michael Kocáb a Klaudův talent ho oslovil natolik, že ho pozval do studia, kde se natáčela hudba k filmu Hledám dům holubí. Klauda se tak ve svých osmnácti letech stal bubeníkem znovuzrozeného Pražského Výběru místo Jiřího Hruběše, který emigroval do Anglie. Hrál taky se Stromboli, ale paradoxem je, že o dva roky později sám emigroval do Austrálie...

Recepiš No.690 Koláč

Ingredience

2 vejce
1 kelímek zakysané smetany
150 g cukru
200 g hladké mouky
1 balíček vanilkového cukru
1 balíček prášku do pečiva
100 g másla
špetka soli
ovoce podle chuti (např. maliny, jahody, borůvky)

Postup

- Nejprve si předeřějeme troubu na 180°C.
- V míse smícháme vejce s cukrem, vanilkovým cukrem a špetkou soli. Poté přidáme zakysanou smetanu a důkladně promícháme.
- Do směsi postupně přidáváme prosevanou mouku s práškem do pečiva a znova vše důkladně promícháme.
- Naše těsto nalijeme do dortové formy vyložené pečicím papírem.
- Na těsto rozložíme kousky másla a ovoce dle chuti.
- Koláč pečeme v předeřáté troubě přibližně 40-45 minut, dokud není krásně zlatý.

Tipy a triky

– Pokud nemáte zakysanou smetanu, můžete použít běžnou smetanu nebo dokonce jogurt.
– Můžete koláč posypat perníkovými drobenkami nebo skořicí pro extra chuťový zážitek.
– Před podáváním můžete koláč ozdobit čerstvým ovocem či šlehačkou.

Alpa pochází z Králova Pole.

Stvořil ji Josef Veselý

Když Josef Veselý v roce 1913 namíchal lihový bylinný roztok s vůní mentolu, netušil, že si v době umělé inteligence budou lidé jeho Alpu stále mazat bolavá kolena. Někdo namítne, že měl štěstí a jeho značka nezapadla. Ale štěstí přeje připraveným.

Josef Veselý se narodil v roce 1886 ve Svitávce na Blanensku. Velice záhy přišel o otce a musel pomáhat spolu se sourozenci mamince zajišťovat živobytí. Vyučil se drogistou. Nic neměl a začínal doslova od nuly. Nechybělo mu ale odhodlání, pevná vůle, pracovitost, ale také nápady. Inspirován horským pobytem v Alpách sestavil z léčivých bylin původní recepturu a začal ve své skromné firmě v Králově Poli na Riegrově ulici vyrábět v malém množství francovku, na kterou si ještě téhož roku nechal u Obchodní a živnostenské komory v Brně zaregistrovat ochrannou známku. Alpa se tedy zrodila v Králově Poli. Bylo to tři roky po průletu Halleyovy komety a rok předtím, než třesky osudné výstřely v Sarajevu.

Pojem francovka tehdy nebyl neznámý. V našich končinách se objevila již za napoleonských válek. Francouzští vojáci totiž zanechali ve Vídni soudky koňaku, ale ten místním občanům nezachutnal. Obyvatelé mocnářství jej však začali používat k mazání rozbolavělého těla. Odtud tedy název „francovka“.

Josef Veselý se svoji originální recepturou vytvořil druh francovky, který spotřebitele nepochybně zaujal. Aby mohl rozjet výrobu ve větším množství přibral do firmy z finančních důvodů společníka Jana Chládku, původně bankovního úředníka a poté obchodníka z Králova Pole. Došlo k přetvoření soukromé živnosti na veřejnou obchodní společnost. Firma se přestěhovala na viditelnější místo do tehdejší Ugartovy, dnes Palackého ulice. Ve stejné době se Královo Pole stalo součástí Brna.

Pan Veselý prozíravě investoval do reklamy, a to se mu rozhodně vyplatilo. Započal spolupráci s pražským reklamním grafikem Leo Heilbrunnem, který se stal autorem mnoha grafických návrhů používaných na propagačních materiálech. Právě podle jeho návrhu získaly lahvičky Alpy v roce 1930 tradiční modré etikety s velkým bílým „A“ a žlutou čtyřcípou hvězdou. Do té doby zdobila etikety vodní víla.

Spolupráce s reklamním grafikem Leo Heibrunnem byla pro Josefa Veselého výhrou.

Do reklamních kampaní firmy byl zapojen mezinárodně proslulý zápasník Gustav Frištenský. Později se stal tváří reklamy legendární fotbalový brankář pražské Slavie a národního mužstva František Plánička.

Při příležitosti osmdesátých narozenin Tomáše Garrigue Masaryka zaslala firma prezidentovi kazetu vyloženou kůží z antilopy se třemi lahvičkami francovky a písmenem „A“ z ryzího zlata. Kazetu přinesla na Hrad štafeta běžců SK Židenice. Možná pan prezident, který byl v té době ještě sportovně aktivní, používal Alpu k regeneraci po svých projížďkách na koni Hektorovi.

Dar pro prezidenta Masaryka

Alpa také dodávala své lahvičky do početné sítě prodejen firmy Baťa, které byly rozsety po celé republice. Zde se osvěžující tekutina v důvěrně známé lahvičce stala nezbytným doplňkem, nabízeným zákazníkům při koupi bot.

Josef Veselý dokázal z malé firmy vybudovat společnost, zaměstnávající téměř dvě stovky zaměstnanců. Výrobek, který produkovali, se těšil velké oblibě nejenom u nás, ale i ve světě. Na konci třicátých let dvacátého století se Alpa stala největším výrobcem francovky v Evropě.

V té době se Josef Veselý spojil s Bohuslavem Fuchsem a v sousedství dosavadního sídla firmy vyrostla nová administrativní budova podle projektu renomovaného architekta. Reprezentativní sídlo ve funkcionalistickém stylu bohužel nebylo dokončeno v plánovaném rozsahu.

Přišla okupace a válka. V továrně se ilegálně tiskly protiněmecké letáky a na některé zaměstnance a majitele byl v roce 1940 vydán zatykač. Josef Veselý na útěku před gestapem přišel za nejasných okolností o život. V roce 1944 zahynul v Osvětimi i reklamní grafik Leo Heilbrunn.

Po smrti Josefa Veselého vedli dál firmu jeho manželka, bratr a synovec. V roce 1948 byl podnik znárodněn a výroba převedena do Velkého Meziříčí. Zde se Alpa vyrábí dodnes.

Díky univerzálnímu použití a pozitivnímu účinku se stále těší oblibě. Funguje při revmatických potížích, podporuje regeneraci namožených svalů a pomáhá rozhýbat ztuhlé klouby nebo bolavá záda. Je využitelná i při virózách jako kloktadlo. Rytíř Brtník z Brtníku ji v pohádce „Ať žijí duchové“ dokonce pil plnými doušky, což ovšem lékaři zásadně nedoporučují.

Alpa Francovka přežila monarchii, republiku, protektorát, všechny fáze socialismu i kapitalismus let devadesátých. Její modrý symbol se zářící žlutou hvězdičkou zůstal neměnný od roku 1930. Za stejnou dobu se pětkrát měnil státní znak.

Josefu Veselému, všem jeho spolupracovníkům a následovníkům patří zajisté veliký dík.

Vydavatel: Kdosi v Sydney dokonce údajně Alpy dováží

Lanýže: TRUFLE

Fascinující lahůdka s jedinečnou chutí, kterou můžete zařadit i do svých receptů

Napsal/a Jana Navrátilová

Vzácná potravina, luxusní zážitek i speciální postup při jejich hledání. To vše se dá říct o lanýžích. Za kvalitní a lahodné lanýže si sice připlatíte, ale tento gastronomický zážitek za to opravdu stojí. Co to vlastně lanýž je, jak se pěstuje a v jakých receptech může pohladit vaše chuťové pohárky?

Lanýže jsou podzemní houby, které rostou v symbiotickém vztahu se stromy. Jejich velikost se pohybuje od 2 cm až po 20 cm. Tzv. hostitelskými stromy jsou především topoly, buky a duby. Tato pochoutka se nejčastěji pěstuje ve středomořských

zemích, zejména ve Francii, Itálii nebo Španělsku. Jejich sezóna trvá obvykle od podzimu do zimy. Pro hledání lanýžů se využívá speciálně vycvičených psů, kteří jsou schopni vycítit a vyhrabat tyto houby ze země. Dříve byly k této činnosti využívány i prasata, ale kvůli snadnějšímu výcviku dominují v hledání této potraviny už pouze psi. Dokonce jsou na to speciálně školení – např. v Itálii se tomuto výcviku psů věnují i školy.

Existuje několik druhů lanýžů, které se liší svými vlastnostmi a pěstitelskými oblastmi. Bílý lanýž je považován za nejvzácnější a nejceněnější druh s průměrem až 12 cm. Má jemnou delikátní chuť s lehkými tóny česneku, medu a ořechů. Pozor na tepelnou úpravu, jeho výjimečná chuť se tím může vytratit. Za kilo druhu Tuber si připravte přibližně 50 až 100 tisíc korun.

Černý lanýž je charakteristický svou hnědočernou až černou barvou s malými hrbolky na povrchu a dosahuje v průměru 7 cm. Má silnější a intenzivnější chuť s oříškovými a dřevitými tóny a lehkou příměsí hořčice. Zde je cena o něco příznivější. Za kilo černého lanýže zaplatíte asi 5 až 15 tisíc korun. Nejčastějším způsobem, jak se lanýže konzumují, je nastrohání nebo nakrájení na tenké plátky a použití jako přísada do různých pokrmů. „Plátky lanýže se skvěle hodí do omáček, rizota, těstovin, náplní a masových pokrmů. Pro zachování plného aroma a textury lanýže vždy přidávejte až v posledním kroku vaření. Šťávou můžete pokapat pokrm před servírováním“, dodává majitelka e-shopu eDelikatesy, Jaroslava Šnejdarová.

Letní lanýž není tak ceněný jako bílý a černý lanýž, ale stále má příjemnou chuť a využití v gastronomii. Roste v různých regionech Evropy, včetně Francie, Itálie, Španělska a České republiky. Má mírnou chuť s tóny ořechů a zemitého aroma. Pozor! Pokud v Česku náhodou narazíte na lanýž, rozhodně jej nesbírejte. Je totiž chráněný zákonem, a to podle vyhlášky č. 395/92 Sb., a hrozila by vám pokuta až 50 000 Kč. Sběr lanýžů je u nás povolen pouze pro vědecké účely. Na naleziště těchto lanýžů často upozorní lesní zvěř, která ji vyhrabe ze země. Letní lanýž roste od května do listopadu v teplých listnatých lesích pod buky, duby a habry, méně často pod jehličnany a cca 30 cm pod zemí. Prospívá mu vápenitá půda a horké a vlhké klima.

Nebojte se použít lanýže, či výrobky z nich v kuchyni i vy. Ozvláštните tím nejen recept, který už třeba běžně připravujete. Například klasické rizoto je ideální pokrm, kam se skvěle hodí lžička nastrohaného lanýže. V létě oceníte především lehké jídlo, které nezatíží vaše trávení. Až si tedy budete připravovat zeleninový či těstovinový salát, nezapomeňte přidat pár kapek balzamického krému s lanýžem. Tohle luxusní dochucovadlo dodá vašim pokrmům mimořádnou chuť a vzhled.

Jak je na tom lanýž a zdravé stravování? Můžete být klidní, tato potravina se obvykle konzumuje v tak malém množství, že to na vaši linii nebude mít v podstatě žádný vliv. Naopak – po nutriční stránce je lanýž takřka vynikající. „Lanýže jsou bohaté na vlákninu, vitamíny a minerály. Obsahují vitamíny skupiny B, vitamín C, železo, vápník, draslík a mangan. Přítomnost těchto živin může přispět k udržení správného fungování organismu,“ říká fitness trenér a výživový poradce Vladimír Koukal.

Proč došlo k antisemitskému útoku v Sydney

Gita Zbavitelová 17. prosince 2025

V neděli večer australského času chtěla místní židovská komunita jako každý rok o svátku Chanuka zapálit první svíčku na pláži Bondi. Místo toho se na 2000 účastníků, včetně dětí, stalo oběťmi teroristického útoku – do davu začali střilet dva muži, otec a syn. Zabili 15 židů a 42 dalších zranili, ale dvanáct je v kritickém stavu a počet obětí může ještě stoupnout. Byl to největší pogrom na Židy v diaspoře v moderní době.

Střelci byli muslimové. Na Bondi Beach přišli vyzbrojeni třemi puškami a několika výbušnými zařízeními, která nestihli použít. Policie našla v jejich autě i vlajku Islámského státu. Otec Sajid Akram byl po několika minutách střelby zabit a syn Naveed zraněn. Otec přijel z Pákistánu v roce 1998 na studentské vízum, syn se narodil v Austrálii. Oba měli zbrojní průkazy, přestože úřady věděly, že jsou napojeni na extremistické sítě. Otec legálně vlastnil šest střelných zbraní. Australská zpravodajská služba potvrdila, že mladého Naveeda v roce 2019 vyšetřovala kvůli napojení na skupinu spjatou s Islámským státem. Premiér Anthony Albanese však po masakru tvrdil, že neexistovaly žádné informace o hrozícím útoku.

Podle svědků oba vrazi pálili do davu déle než šest minut, přestože shromáždění hlídalo několik policistů. Později se ukázalo, že útočníci v listopadu absolvovali vojenský výcvik na Filipínách. Proto je počet obětí tak vysoký. Ještě většímu počtu mrtvých zabránil australský prodáváč ovoce Ahmed al Ahmed, který z auta spatřil muže s puškou mířícího na pláž, vyskočil a statečně ho odzbrojil. Byl při tom zraněn pěti kulkami a musel podstoupit operaci. Stal se hrdinou a okamžitě pro něj vznikla finanční sbírka, která do pondělního večera dosáhla částky 1,5 milionu australských dolarů. Zastavit útočníky se pokusili i starší manželé, ale teroristé oba zastřelili.

Oslavu Chanuky pořádala organizace Chabad a její rabín Eli Schlanger, který první svíčku zapaloval, při útoku zahynul. Mezi oběťmi je i 87letý muž, který přežil holokaust, desetiletá holčička, francouzský Žid nebo jedna Slovenka. Zraněn byl i známý izraelský právník a ředitel International Legal Forum Arsen Ostrovsky. Před pár týdny se do Austrálie přestěhoval, aby převzal vedení Rady pro izraelsko-australské a židovské záležitosti v Sydney a aby, jak řekl, „bojoval proti nenávisti vůči Židům“.

Mosad varoval řadu zemí světa, že může dojít k pokusům o napodobení útoku z Bondi Beach a nařídil, aby se všechny veřejné oslavy svátku Chanuka konaly na otevřených a přehledných prostranstvích. Řada zemí, včetně Indie, zvýšila pohotovost a ostrahu židovských institucí, protože během osmidenního svátku Chanuka pokusy o útok očekávají.

Nečekala ho pouze Austrálie. Dva roky po 7. říjnu 2023 tolerovala a bagatelizovala antisemitské násilí, přestože protižidovská rétorika sílila a přibývalo žhářských útoků na synagogy, případů vandalismu, napadání židovských studentů na univerzitách a šikany židovských umělců. Australská vláda premiéra Albaneseho v podstatě nezasahovala.

Také premiér Nového Jižního Walesu Chris Minns připsal vinu za nedělní útok federální vládě, která podle něj proti antisemitismu nezakročila dost rázně a nepovažovala ho za nebezpečný. Selhala však celá společnost – australská policie funguje špatně, univerzity

nebojují proti antisemitismu a média nepovažují protižidovské incidenty nebo nápisy jako „Židé do plynu“ za dost závažné. Výsledkem je normalizace abnormálních projevů, které by nikdy neměly být tolerovány. Antisemitismus v Austrálii přitom soustavně sílí. V letech 2023–24 došlo k více než 2000 protižidovských incidentů a letos k 1654 činům. I když je to trochu méně než v předchozím období, je to stále znepokojivé množství.

Premiér Albanese teď slibuje hory doly, včetně zpřísnění podmínek držení zbraní. V tom ale podstata problému není – Austrálie potřebuje zpřísnit postihy za antisemitské projevy a činy. Albanese se rovněž mylí, že oba teroristy motivovala „islámská ideologie“ a že „útok na židovskou komunitu je útokem na všechny Australany“. Útočníky motivovala výhradně nenávist vůči Židům a pouze oni byli terčem útoku.

Jak řekl prezident Sionistické federace Austrálie Jeremy Leibler, „když se normalizuje nenávist, následuje násilí“. Je to varování všem zemím světa, včetně Česka. I místní protiizraelské aktivisty povzbudil pražský soudce, když v prosinci 2023 rozhodl, že jejich oblíbený pokřik „od řeky k moři“ není závadný, a povolil jeho používání. Ve skutečnosti je to výzva teroristického Hamásu k vyvraždění a vyhnání všech Izraelců z Izraele a zabránění celého jeho území Palestinci. Takto také slogan figuruje v chartě teroristů a v tomto významu ho používají i propalestinští aktivisté.

I umělá inteligence ví, že „svoboda projevu není neomezená; končí tam, kde začíná ohrožení druhých“.

Bondi beach 2025

Vydavatel.

V Israeli a i v mnoha státech v Americe chodí lidé ozbrojení. Kdyby se situace jako v neděli na Bondi v těchto státech stala, tak by byli oba útočící střelci zlikvidováni po prvních výstřelech.

Místo aby vládnoucí politici a byrokraté odvrátili hrozbu tím, že omezí či nejlépe zastaví příliv osob, kteří mají zabíjení nevěřících nařazeno náboženstvím, které propaganda nazývá „Náboženstvím míru“, což je jako nazývat NSDAP německou nacistickou socialistickou dělnickou stranu „Strana ochránce židů“ či „Ku-Klux-Klan ochránce černochů“.

Albanese dokonce zvýšil z 23 000 na 31 000 plánovaný import Afgánských radikálních muslimů, kteří mají být přivezeni během příštího roku.

Tito Afgánci jsou pogramotní, neumí ani slovo anglicky, a podle Koránu nesmí pracovat pro křesťany a židy. Tak by mne moc zajímalo, co asi zde, v Austrálii budou dělat.

Albanese, jako správný socialista a komunista je antisemita a na internetu kolují fotky, jak již za mlada bojoval za Araby, kteří nazvali sami sebe Palestinci.

Pravdou je, že než se Židé ve Svaté zemi začali v roce 1948 nazývat Izraelci, vztahoval se pojem „Palestinci“ téměř výhradně na ně.

Dnešní lidi, kteří si říkají „Palestinci“, spojuje pouze odpor k židovskému vlasteneckému hnutí (sionismu) a snaha o jeho potlačení, nikoliv touha po vlastním státě. „Palestinské“ vlastenecké cítění vzniká pouze tehdy, když se vlády ujme neislámská entita – např. osvobození židovských historických a svatých

míst v Judeji a Samaří izraelskou armádou po šestidenní válce roku 1967.

„Palestinská identita“ do té doby neexistovala, dokud ji nevytvořila protichůdná síla - především Arafat a antisionismus. Odpor proti nemuslimskému nacionalismu na území, které místní Arabové a celý arabský svět považují za své území, byl jediným výrazem „palestinské lidovosti“.

Palestinismus sám o sobě postrádá jakoukoli vlastní podstatu. Arabská společnost v Judeji a Samří a v pásmu Gazy trpí hlubokým sociálním rozštěpením, které je způsobeno řadou rivalit založených na rozdílných geografických, historických, sociologických a rodinných vazbách. To, co dnešní tzv. Palestince spojuje, je nesmiřitelná nenávist k Izraeli a k židovskému národu.

Arabové žijící v Zemi izraelské si v 60. letech 20. století vymysleli zvláštní národní entitu nazvanou „Palestinci“, a to právě kvůli politickému prospěchu. Od té doby až do současnosti označují Izraelce za „vetřelce“ a tvrdí, že geografická oblast zvaná „Palestina“ patří výhradně jim.

V Austrálii dokonce i mnohé university jsou otevřeně protižidovské a kupodivu nikdo z vlády socialistů ani nemukne, ale za to uzákonili „Islamofobii“ na ochranu Muslimů.

Studenti jsou na školách a universitách otevřeně poučováni jak Izrael, tím se míní židé, vraždí a týrají ubohé „Palestince“.

Mnohé místní vlády, jako Marrickville či Bankstown council, se nestydí a veřejně posílají peníze občanů do Palestiny, kde končí v rukou Hamásu. Divím se, že ještě soudně nenapadnou Izrael, že likviduje rakety koupené za peníze, které oni poslali (peníze občanů, ne jejich byrokratů a politiků, politici mají hluboko do kapsy a s radostí utrácí vaše peníze).

Vláda Austrálie dokonce letos údajně pozměnila zákony, aby soudy se stavěly k muslimům shovívavě, dávala jim menší tresty a popřípadě jim prohřešky proti zákonu promíjela.

Politici a byrokraté se bojí proti tomu cokoliv říct či udělat, muslimů tu začíná být už moc a mají moc. Všimněte si jak se Indové a Pákistánci ozvali, když paní Pauline Hanson se ozvala.

Labouristická vláda záměrně přivazuje do Austrálie stále více muslimů, aby je podpořili ve volbách. Proslýchá se, že vládnoucí socialisté a komunisté připravují referendum na vznik „autoritativní“ Australské socialistické republiky za pomoci muslimů z Indie a Arabů a komunistů z Číny.

Pan Josh Frydenberg měl úžasnou řeč ve středu 18. prosince na Bondi, mluvil hodinu z patra, nečetl z papíru, stojí za to si to poslechnout / či přečíst na

<https://www.theage.com.au/politics/federal/you-have-failed-us-josh-frydenberg-s-full-speech-at-bondi-memorial-20251217-p5noge.html>

Račte si všimnout, že islamizace Austrálie zasáhla i Vánoce, na vánočních přáních téměř nejsou křesťanské symboly Vánoc, a dokonce dnes jsem na poště viděl skládací betlém kde místo Ježíška a jeslíček je krmelec se senem a místo panny Marie a sv Josefa je Santa Klaus a jelen. Dokonce i velkoobchod David Jones nemá tradiční vánoční výlohu.

Dalo by se pochybovat o dobrém vkusu, že na Bondi v neděli TV kanal 9 poslal muslimku v hidzabu, která se vesele usmívala a hlásila "asi 3 mrtve".

Dokončení z první strany

Vyprávějí to tak přesvědčivě, že jim to věří i náš páter Halík. Že se i Betlém jednoho dne promění v další židovské sídliště, zaprorokoval si jeden z nich. Vyprávějí to tak proto, že nechat se někde ve světě citovat, jak si stěžují na muslimské sousedy a muslimskou vládu, by pro ně nemuselo dopadnout beztravně.

Židé v Betlémě?

Snaží se zamíčet prachobyčejná demografická fakta. V Betlémě se neusadil jediný Žid. Z těch nových 90 procent jsou všichni muslimové. A ti umějí křesťanům po celém světě znepříjemňovat život. V Betlémě ne nutně násilím, jako vedle v Sýrii nebo Nigérii. Stačí, když jim způsobí onu „ztrátu jejich prostoru ve společnosti“. Žádná genocida. Stačí etnická čistka a demografická výměna. Šikana tuhle, bojkot tamhle, pohružka onde, loupež tamhle. Však oni už ten hotel, restauraci a prodejnu suvenýrů levně prodají a vypadnou. Někteří i do toho nenáviděného Izraele, aby se Netanjahu mohl v OSN pochlubit, jak jich tam přibývá a jak jsou vítáni.

Jak jsou v Betlémě nevtáni, popsal třeba docent varšavské Akademie vojenských studií Witold Repetowicz ze své návštěvy půlnoční mše v betlémské Bazilice Narození: „Jen co bohoslužba začala, rozezvučely se neobyčejně hlučné muslimské modlitby z reproduktorů 80 metrů vzdálených, přehlušující vše a budící dojem, že to dělají schválně.“

Takže jistě i vy zatoužíte co nejdřív Ježíškovo rodiště navštívit. A nezapomeňte si tam jako suvenýr koupit keffieh. Akorát počítejte s tím, že až jej u vás izraelští celníci najdou, budou si s vámi chtít chvíli povídat. Žádné strachy, neublíží vám. Jen vás trochu zdrží.

Špehuje vás i vaše auto

Benjamin Kuras

Rozmach automobilismu od konce 20. století přinesl největší posílení osobní svobody v dějinách. Rostoucí počet lidí, postupně většina, dnes na Západě skoro každý, mohl vsedě, v pohodlí, v soukromí a bez dotěrných spolucestujících dorazit do lesa na houby, dojet k italskému moři, prošmejdít kdekaké starodávné městečko Francie, Itálie a Španělska, nacházet si lépe placenou práci ve větší vzdálenosti, kam by dřív jezdil přeplněnou veřejnou dopravou s několikerým přestupováním a vrážením do protivných spolucestujících.

Taky to všem posílilo sebevědomí, některým až pýchu. Tak si furiantský motorismus italský od Angličanů vysloužil bonmot „Italovo auto je prodloužení jeho penisu.“ Na což Italové svižně odpovídali „Angličanovo auto je jeho penis.“ My bychom si k tomu bez velké nadsázky mohli přidat „český politik se sednutím do auta promění v penis.“

Osobní automobil byl hlemýžďí ulitou, v níž jste se mohli ukrýt, obrnit proti nevraživému světu, odjet si v něm na samotu daleko od znervózňujících davů, kde vás nikdo nenajde. Někdy si v něm i schrupnout, v lepším případě i potají zasouložit. Vivat posvátné blažené soukromí.

Jenže dnes i to – jak praví české úsloví – bejvávalo. Vaše auto je ten nejvlezlejší špicl,

jakého kdy špiclovací experti dokázali vymyslet. Od chvíle, kdy do něho zapojíte svůj mobil, abyste si nastavili GSM neboli to, čemu angličtina říká „satnav“ (zkratka satelitní navigace), a posloucháte tu laskavou paní, jak vám říká „jeďte na sever, zahrňte vpravo, vyjeďte na nájezd“, vás vaše auto má za užitečného idiota ochotně poskytujícího o sobě ze svého mobilu informace bez požádání, bezděky a ochotně.

Někdo někde o vás ví vše, co ve svém autě děláte, kde bydlíte, kam často jezdíte, kde se s ním kdy nacházíte, s kým si na dálku povídáte, co jste si zapsali, abyste nezapomněli. A možná už i co si myslíte o EU, LGBTQ+, současné vládě a islámské imigraci. Jak často vezmete do ruky mobil při jízdě. Které aplikace používáte, které stránky navštěvujete, jaká témata si tam vybíráte. Co a koho jste si vyfotili, včetně selfíčka sebe v nějaké nemravné či nezákonné situaci. Jakou máte rádi muziku, kde jste si koupili mekáče a cafe-latte, kterou kartou či mobilem jste za ně zaplatili, a kolik vám ještě na kontě zbývá. Nedáte-li si pozor, odevzdáte mu i číslo konta, PIN, heslo z mobilu a svoje úspory.

Někdo jiný někde jinde to všechno nahrává, skladuje a zpracovává do vašeho „profilu“, který se někde někomu bude hodit k něčemu, co vám nebude nutně k prospěchu. Ještě někdo jiný někde jinde mu za to bude ochotný platit, aby se vám dostal pod kůži a do hlavy, něco vám vnutil, něco vám ukradl. Předáváte mu svoje kontakty, záznamy svých hovorů a textových zpráv, necháváte ho vydlábnout si z vašeho mobilu, co už ani nevíte, že tam máte. Za trochu pohodlí a usnadnění mozkové námahy mu odevzdáváte svou duši jako Faust Mefistovi. Ten aspoň věděl, co za ni dostává a komu to dává. Vy nevíte nic. Ale jako on už si to nemůžete vzít zpět ani vymazat. Stali jste se veřejným majetkem určeným k digitálnímu podojení.

A to je jen „startér“, jak fajšmekři říkají předkrmům. Nová auta mají zabudovanu více než stovku špehujících senzorů, které zaznamenávají: Každou trasu a každé odbočení, každé zrychlení, přibrzdění, každé vaše naštvání a zaklení, obsah alkoholu v krvi, kamerové záběry vnitřku auta i okolí, zvukové záznamy konverzací. Biometrická data jako tělesná váha, srdeční tep, způsob sezení, pohyby očí, mrkání, ztěžknutí víček hrozící usnutím za volantem, emoce vyjádřené ve tváři. Počet cestujících a jejich pohyby, množství nasbíraných hub. A samozřejmě i tu tajnou mimomanželskou soulož se sekretářkou a v jakých pozicích včetně té orální i morální.

V tom vašem automobilu to vše zůstává, vydlábnutelné a nevymazatelné, navždy, pro každého jeho dalšího uživatele. Zjistila to vše sondáž „Privacy4Cars“ z roku 2021, v níž 80% vozů „second-hand“ stále obsahovalo záznamy detailů života předchozích vlastníků. Nezabezpečené a nezamčené žádnými hesly. Nevíte, kde ty všechny senzory jsou, takže je nemůžete vypnout. A je to všechno pro vaši bezpečnost a pohodlí.

V podobné sondáži v roce 2024 zjistila Mozilla Foundation, že automobilky si tím bez vašeho vědomí přivydělávají prodejem vašich detailů nikým nekontrolovaných zájemců. K sdílení vašich soukromých informací třetím stranám se přiznala 84 procenta výrobců, z toho 76 procent je prodává. Žádný z nich nedodržuje základní pravidla ochrany osobních dat. A jen dva z nich, Renault a Dacia, umožňují uživatelům svých vozů data vymazávat.

Velký Bratr vás má, jak lid říká, pod krkem i za koule. Zbývá vám už jen tato šance: nemít mobil, nemít auto a chodit všude pěšky. Naučit se číst mapu a všude platit hotovostí. A taky samozřejmě nemít počítač a nemít internet, a možná ani nikde nebydlet, protože kdoví, kdo vám doma nastavil jaké senzory. Jenže pak vám hrozí, že se nedovíte, co vám hrozí.

Změny týkající se výplat důchodů do zahraničí – Austrálie.

25.11.2025 - Z důvodu legislativních změn v oblasti důchodového pojištění (dle novely zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů), dojde s účinností od 1. ledna 2026 ke změnám, které se týkají výplat důchodů českých občanů (dále jen „žadatelů“) do zahraničí, zejména pak podmínek zasílání tiskopisu „Potvrzení o žití“ (dále jen „Potvrzení o žití“).

V případě **Austrálie** bude třeba zasílat Potvrzení o žití **dvakrát ročně (v červnu a v prosinci)**. Česká správa sociálního zabezpečení pak bude zasílat důchod na účet žadatele měsíčně.

Změny od 1. 1. 2026 se týkají zejména skutečnosti, že **ČSSZ bude vyžadovat Potvrzení o žití pouze dvakrát ročně, a to vždy v červnu a prosinci**. Na rozdíl od dosavadního stavu platného do konce roku 2025 se bude důchod automaticky vyplácet měsíčně, tedy v pravidelných měsíčních splátkách náležejících za běžný kalendářní měsíc. Pokud žadatel nezašle Potvrzení o žití v požadovaném termínu, ČSSZ mu pozastaví od následujícího měsíce výplatu důchodu do doby, než Potvrzení o žití opět doručí ČSSZ. Viz také další informace na této webové stránce.

Z výše uvedeného plyne, že pro měsíční výplatu důchodu již nebude nutné zasílat Potvrzení o žití každý měsíc. Změna se týká veškerých důchodů vyplácených ČSSZ (starobní, pozůstalostní /vdovský, vdovecký, sirotčí/, invalidní).

Nový režim platí pro žadatele, kteří bydlí v členském státě Evropské unie (včetně Norska, Islandu, Lichtenštejska, Švýcarska a Spojeného království) nebo ve státě, se kterým Česká republika uzavřela mezinárodní smlouvu o sociálním zabezpečení. Takovým státem je právě Austrálie.

Potvrzení o žití je možné České správě sociálního zabezpečení (ČSSZ) zaslat trojím způsobem. Poštou na adresu ČSSZ, elektronicky - emailem s elektronickým podpisem na adresu podatelny ČSSZ posta@cssz.cz a nebo datovou schránkou do datové schránky ČSSZ (49kaiq3).

https://mzv.gov.cz/sydney/cz/konzularni_informace/duchody/zasilani_potvrzeni_o_ziti.html

Valorizační oznámení je v současné době zasíláno Českou správou sociálního zabezpečení (ČSSZ) formou listinného oznámení poštou na adresu žadatele. Od roku 2026 bude nově toto oznámení zasíláno bezplatně v elektronické podobě, a to buď prostřednictvím datové schránky, nebo ePortálu ČSSZ

Bondi 2025

Vydavatel - Dneska 20.12. ve frontě mi jedna paní vysvětlila, že žádný masakr na Bondi nebyl, všechno bylo nahráno a účinkovali herci (all was staged and acted by actors)

A když ji můj kamarád Michael, který tam byl řekl, že tam byl, a má teď z toho posttraumatický stres, protože před ním, dokonce střelili paní ho hlavy a vytekl ji mozek, tak řekla že mu nevěří... Jen aby jste věděli, že jsou zde i jinak smýšlející lidé....

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Bavorská Restaurace otevřena:

- Pátek: 17:00–20:00, • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
- Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

*Toto číslo jest posláno do tiskárny 6.ledna Léta Páně 2026
Neb tiskárna měla prázdniny*

Toto je pan Otakar Hanzal, při návštěvě restaurace Tommy's v Glebe.

Je mu sto jedna let a dodnes odebírá a čte Noviny.

Bohužel moji odběratele Novin odcházejí do země bez návratu anebo do různých ústavů a už nemohou číst a přestárnou odebírat Noviny.

Já však musím platit nejen tiskařům, ale i obálky něco stojí a pošta opět před měsícem podražila, takže takový dopis, který jsem dnes dostal, kde mne čtenář daruje mimo předplatného na další rok i dvě stovky dolarů, je dar z nebe...

Děkuji všem, kteří mohou dát pár dolarů na víc.

Žádný stát či organizace nám nedá na Noviny ani cent a těch pár českých a slovenských milionářů co tu máme a nechci je raději jmenovat, ani neodebírají Noviny neb jim je to moc drahé.

Pokouším se ještě nějaký ten pátek vydržet, ale není to lehké, věřte mi.

CzechoSlovak Country Klub

Dobré ráno všem českým a slovenským krajanům.

Před několika týdny jsme navštívili Československý Country Klub. Jelikož to byla velmi klamávající zkušenost, napsal jsem náš příspěvek na stránku Facebooku.

K mému překvapení, příspěvek zmizel během jednoho dne. Je něco, co bychom neměli vědět? Nebyl to urážlivý dopis, pouze jsem v něm popsal fakta o návštěvě a stavu klubu samotného. Zopakuji to stručně pro komunitu, která neměla příležitost článek vidět.

Jen pro shrnutí. V Československém country klubu není restaurace, jak ji známe nebo jak jsme ji znali. Žádný z personálu nebyl Čech, kuchař byl také Němec. Pamatuji si malé stoly s pěknými ubrusy? PRYČ! Přivítala nás mladá Rakušanka a zavedla nás dovnitř do haly. Dlouhé dřevěné stoly s dlouhými lavicemi. Žádné ubrusy. Pocit, že jste v restauraci, okamžitě zmizel. Vypadalo to a působilo to, jako byste byli v Armádě spásy pro chudé, dokud jste se nepodívali na ceny. Neslyšeli jsme nikoho mluvit česky, naopak většina lidí byla z Asie. (ne že by byla restaurace plná)

Žádné knedlo /zelo /vepro. Řekli nám, že je nám líto, ale můžete si dát řízek. Ten jsme si mohli dát i v rakouském klubu, a to levněji. I smažený sýr stojí o deset dolarů víc než kdekoli jinde, proč asi? Odešli jsme a šli jsme na thajské jídlo někam do Liverpoolu.

My Češi a Slováci jsme jako migranti vysněnou vlasti pro každou zemi. Rozptýlíme se, nevytváříme uzavřené komunity jako Řekové, Libanonci nebo Vietnamci, abych jmenoval alespoň některé. Nejsem si jistý, kolik našich krajanů žije v Sydney, ale určitě je jich dost na to, aby se udržel v provozu jeden klub pro české a slovenské krajany.

Bez urážky, ale polovina z vás mluví anglicky stěžejí dobře, takže by bylo tak těžké navštívit klub a popovídat si se svými krajany o Praze, politice v České republice a dalších tématech nad dobrým pivem a dobrým českým jídlem? Všichni jste se poučili ze své minulosti? Co potřebuje klub, aby omládl a vrátil se do starých dobrých časů, kdy ho navštěvovaly početné české a slovenské komunity? Rakouský klub má každý víkend živou hudbu, kluby v Melbourne, Adelaide a Brisbane prosperují. Pokud si dobře vzpomínám, Peter Vitek se zabývá organizováním vystoupení českých umělců z Prahy. Kdy se v tomto klubu naposledy konalo něco podobného? Návrh, že Rakušané rádi promění klub ve velkou pivnici, je absurdní a upřímně řečeno hanebný. Nebo to byla poslední, dnes již zaniklá generace, které na tom záleželo? Kde je vaše hrst na to, že jste Češi, Evropané?

Budu rád, pokud mi odpovíte a objasníte mi svůj názor a důvody, proč tomu tak je.

Jsem tu už dlouho, ale nezapomněl jsem na Česko ani na své dědictví.

Michael Wranik sarabol@live.com.au

Alfred Strejček: přes noc ochrnl, ale díky lásce Jitky Molavcové se vrátil do života

Medium.cz - Co se odehrává v mysli člověka, který ze dne na den ztratí vládu nad svým tělem? Herec Alfred Strejček, kdysi symbol kultivovaného projevu a vitality, se ocitl uvězněný ve svém těle.

Byla hluboká noc, když Alfreda probudila podivná bolest v konečcích prstů. Nehty na rukou i nohou ho mrazivě pálily a brněly – pocit, jaký dosud nezažil. Do rána se necitelná bolest rozlila celým tělem.

Když se rozednilo nad podzimní Prahou onoho říjnového dne roku 2017, sedmdesátipětiletý herec už sotva pohnul rukou.

Tehdy ještě nikdo nevěděl, co se stalo. Alfred Strejček, elegantní muž s kultivovaným hlasem, kterého celé generace znaly z jevišť a obrazovek, najednou zůstal uvězněný ve vlastním těle. Přitom ještě den předtím běhal v parku a sršel energií; vždyť zdraví měl pevné a kondici obdivuhodnou.

Od mládí se držel zásady, že hlas a tělo jsou nástroje, o které se musí pečovat. Po sedmdesátce působil neuvěřitelně vitálně – pravidelně sportoval, stále vystupoval a učil. Byl známý jako mistr uměleckého přednesu a televizní moderátor, jeho baryton zněl v rozhlase i na kazetách s pohádkami.

Za půlstoletí na scéně dokázal, že jeho slovo má váhu: přednášel básně, hrál v divadle, daboval a uváděl hudební pořady. Léta nasazení v kultuře korunoval Alfred řadou ocenění – stal se laureátem Křišťálové růže za přednes a v roce 2020 převzal cenu Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu.

Jeho největším dílem byl koncertní projekt Vivat Comenius; s kytaristou Štěpánem Rakem jej připravovali tři roky a objeli s ním přes třicet zemí světa, za což je ocenila i UNESCO. Alfred Strejček nikdy nechtěl být hvězdou filmového plátna, zato pro tisíce posluchačů se stal hlasem, který hladí duši. O to krutější bylo, když ho jeho vlastní hlas zradil.

Osud zasáhl bez varování. „Najednou jsem se octnul v bezvládném stavu. Nemohl jsem mluvit, nemohl jsem se hýbat. Legerace nastala ve chvíli, kdy za mnou chodily návštěvy, především mé dcery a Jitka, a chtěly se mnou mluvit. A já jsem zjistil, že pouze bezhlasně otevírám ústa,“ vzpomínal Alfred později na první chvíle pekla, které následovalo.

Lékaři v motolské nemocnici rychle zjistili příčinu: vzácný Guillain-Barrého syndrom. Imunitní systém se mu zbláznil a začal napadat nervy celého těla. Parálýza postupovala od chodidel vzhůru. Během pár hodin ochrnluly nohy, ruce i svaly, které umožňují dýchat. Herec s charismatickým hlasem se probudil ochrnutý a odkázaný na přístroje – plíce za něj musel téměř devět měsíců rozhýbávat ventilátor.

Třičtvrtě roku strávil v umělém spánku, napojený hadičkami na monitory, neschopen jediného pohybu. Když se na chvíli probral, slyšel kolem sebe lékaře a rodinu, ale nemohl jim odpovědět ani gestem. Byl při vědomí v těle, které ho neposlouchalo, uvězněný v nekonečné tmě zavřených očí. Jedinými okny do jeho duše zůstaly oči – těmi mohl hýbat, těmi mohl plakat.

Alfred ale bojoval dál. V bezmoci a tichu se upnul k jediné kotvě: k naději, že ještě není konec. „Nevzdávejte se nikdy,“ šeptával si v duchu slova,

která pak jednou pronese i veřejně. Nezlomila ho ani diagnóza, ani nekonečné dny na lůžku.

Kolem sebe cítil lásku svých nejbližších: dcery u něj sedávaly a držely ho za nehybnou ruku, Jitka Molavcová mu každý den vyprávěla, co nového se děje venku ve světě, a léčila ho humorem. Láska a humor – to byla jeho medicína, vedle moderní lékařské péče.

Po roce nepřetržité hospitalizace se stal malý velký zázrak: Alfred se dočkal převozu do Rehabilitačního ústavu v Kladrubech. Oslabené tělo začalo pod dohledem fyzioterapeutů pomalu ožívat. Tvrdě dřel, den po dni procvičoval prsty, ruce, nohy, soustředil se na každý nepatrný pohyb. Výsledek?

Po několika měsících dokázal udělat nemožné – na pár vteřin se postavil na vlastní nohy. Pro zdravého člověka nic převratného, pro Alfreda splněný sen. Když ho poprvé terapeuti vytáhli do stoje, cítil, jak se mu hlava točí námahou a štěstím.

Jenže osud ho zkoušel dál. Na konci roku 2020, po dalších třech letech rehabilitací, přišly vážné komplikace: prodělal zápal plic, mozkovou příhodu a plicní embolii. Jako by toho nebylo dost, jeho vyčerpané tělo zasáhl covid-19 s těžkým průběhem. Každá další rána ho vracela zpátky na start.

„Při covidu jsem se dostal do hlubokého fyzického i psychického propadu,“ přiznal otevřeně. Byly dny, kdy ho přepadalo zoufalství a myslel si, že se lepšího rána už nedožije. Přesto i tehdy v sobě dokázal najít vzdor: odmítl se vzdát.

Když ho lékaři vraceli znovu k životu, nebyl na to sám – Jitka stála u jeho lůžka dnem i nocí, držela ho za ruku a tiše zpívala písničky, které spolu kdysi hrávali. Tahle drobná žena s neobyčejnou vnitřní silou se stala jeho andělem strážným. Už osm let je mu nablízku, ať přijdou sebedrsnější chvíle.

Jejich pouto se v dlouhé zkoušce ještě prohloubilo. Společně prošli očištěm, a vyšli z něj jako dva lidé, které pojí víc než přátelství. V červenci 2023, když už Alfred tušil, že sám nikdy chodit nebude, rozhodli se s Jitkou Molavcovou pro tichý, skromný obřad. V zahradě léčebného sanatoria v Prosečnici si řekli své ano. Nevěsta v bílém kostýmku a ženich na vozíku přijali manželský slib před oblíbeným farářem a několika přáteli. Ten den nesl pachutí hořkosti i nádhernou sladkost zároveň – po třiceti letech, co stáli bok po boku, je svedla dohromady právě nemoc, jež by jiné rozdělila.

Jitka se kdysi smířila s tím, že nebude mít vlastní děti. Osud jí místo toho nadělil úkol pečovat o milovaného muže. „Alfred je vzácný člověk a my si věříme navzájem. Máme vlastně velký štěstí. Mám ho moc ráda,“ vyznala herečka po letech tichého partnerství.

Ve tváři při tom měla tentýž úsměv plný laskavosti, s jakým na jevišti Semaforu hrávala klaunské role. Smích a víra – to je její recept, jak zvládnout i těžký úděl. Sama přiznává, že by všechno nezvládla, kdyby Alfred v sobě neměl nepoddajný optimismus.

Ochrnutý Alfred Strejček dnes zůstává na invalidním vozíku, trvale odkázaný na pomoc druhých, ale žije – a tvoří. Svaly na rukou posílil natolik, že uzvedne předmět a obejmě vnučku. Naučil se znovu obstojně mluvit, i když hlas už nemá sílu jako kdysi. Nevzdal se radosti z práce

s hlasem: po sedmi letech se vrátil k milovanému dabingu.

Když světová streamovací služba nabídla, aby namluvil přírodopisný dokument, neváhal – a publikum mohlo znovu slyšet jeho nezaměnitelný přednes v novém filmu. Obdivuhodná vůle a roky cvičení mu dokonce umožnily ještě jednou stanout na prknech Národního divadla. Na podzim 2024 dovezla Jitka Molavcová svého manžela na jeviště při slavnostním večeru Cen Thálie.

Alfred Strejček tam přebíral cenu za šíření divadelního umění, ocenění za desetiletí, která zasvětil umění slova. V sále bylo hrobové ticho, když ten šedovlasý muž na vozíku pronesl několik vět směrem k publiku: vzpomněl na své herecké začátky, poděkoval lékařům, kteří se už sedm let snaží vrátit mu zdraví, a nejvíc své ženě Jitce, která ho prý léčí humorem.

Když skončil, Jitka se sklonila k jeho mikrofonu a dojatě zašveholila, že hlavní sílu dodává on jí svou pevnou vůlí. Manželé si na pódiu vyznali lásku a vděčnost – a celé hlediště povstalo. Potlesk duněl a v očích mnoha diváků se třpytily slzy. Ten večer sám Alfred dojatě pochopil, že svou největší roli – roli lidské statečnosti – zvládl se ctí. Z drobného, usměvavého pána na vozíku vyzařoval pokoj a smíření.

„Zase budou hajlovat, zase se budou zabíjet.“ Ringo Čech věští temnou budoucnost

28.12.2025 Parlamentní Listy

„Lidé jsou nepoučitelní a dělají stále stejné chyby. Zase budou hajlovat a budou se zabíjet. Bude válka, protože vždycky byly války. Nevím, jestli s Ruskem, ale bude,“ soudí umělec a bývalý politik František Ringo Čech. Očekává masovou vlnu migrantů z Afriky a propuknutí rasového válečného konfliktu.

František Ringo Čech. V úvodu odpovídal na otázku, jestli je věřící. „Jsem neukázněný katolík. Jsem pokřtěný. Nejsem si jistý, jestli Bůh je. Myslím si, že jo, ale úplně jistý si nejsem,“ svěřil se Ringo.

A vyprávěl historku, v níž vystupoval i nedávno zesnulý arcibiskup Dominik Duka. „Umřela komunistka a Duka říká: ‚To bude soudružka čumět, že Bůh je.‘ A nedávno jsem viděl v televizi vědce. Říkal, že mluví o tom, že nejsme nic jiného než shluk molekul, prostě nic. Takže on jako popírá Boha. Říká ale, že vždycky po té přednášce zajde do kostela, kdyby náhodou byl. To je přece nádhra, pro sichr,“ vyprávěl známý umělec.

K dotazu, jak často komunikuje s Bohem, sdělil: „Prakticky si s ním povídám furt, ale on mi neodpovídá. Snažím se konzultovat věci. Pravda je jenom jedna, ale myslí si všichni, že ji mají,“ podotkl Ringo.

Hovořil o tom, co mu dala a vzala politika. „Vzala mi iluze, ale dala mi hodně. Já jsem strávil v politice osm let, a to je vlastně další výuční list. Já jsem začínal od píky, jak se říká, od začátku, tedy tak, jak má začínat policajt. Já začal v tom malém kroužku na Praze 4, kde jsem rovnal lístky a kde jsme schůzovali. A tak postupuješ pomalinku pořád v tom žebříčku, až jsem se dostal do parlamentu, což je vlastně nejvyšší funkce politická. Prakticky není nikdo víc než poslanec. Prezident je představitel státu, ale není to politická funkce,“ domnívá se Ringo.

„Dospěl jsem k přesvědčení, že se historie opakuje.

George Švehla 23/12/2025

Nedávná střelba na pláži Bondi přišla jako na zavolanou stávajícímu panu premiérovi Anthonyemu Albanesovi. Týden po masakru nevinných lidí arabskými teroristy se dal pan premiér slyšet, že je mezi lidmi příliš mnoho LEGÁLNĚ držných zbraní a že je nutno jejich počet snížit. Že zapomněl na to, kdo umožnil pachatelům vstup do země a zbraně legálně držet a také že zbraně nezabíjí, ale jejich uživatelé – lidé, na to pohodlně pozapomněl.

Volné držení zbraní řádnými občany, bylo vždycky základní právo ve svobodných zemích. Ono to není jen tak napadnout zemi, kde je mezi obyvatelstvem několik milionů zbraní se vším všudy. Také ovšem není jednoduchá politická zvůle vlády a “vládní převrat” v takové zemi. Je to pojistka proti hochštaplerům ve vysoké politice.

Tito jsou ochotni využít jakékoliv příležitosti a davové psychózy k omezení, či zlegalizování kontroly zbraní a nebo kompletnímu odzbrojení společnosti. To známe z minulosti. Vyznamenali se tím jak Hitler, Stalin tak Gottwald. Pak si mohou se společností dělat co chtějí. Na názory lidí kašlou a vědí že na ně nikdo nemůže. Mají technologickou převahu v zabíjení. Snadněji se jim zastrašují masy. To velice dobře věděli komunisté a tak si vyzbrojili svoji nelegální ozbrojenou složku, t. zv. lidové milice.

Argumenty, že zbraně jsou nebezpečné a zabíjejí jsou dobré tak akorát pro děti ve školce a zpitomělé masy ovládané médii. Ještě žádná zbraň nezabila. Je to vždycky ČLOVĚK co tu zbraň používá. A tady je to jádro pudla. Řádný, zodpovědný občan, může mít doma třeba protitankový kanón a nikdy ho nepoužije, leda by na něj a nebo jeho rodinu ten tank jel. Chránil by svoji rodinu a nebo majetek, což je také základní právo ve svobodné společnosti. Jakékoliv omezování a nebo kontrola držení zbraní řádnými občany je pokus politiků získat technologickou převahu v zabíjení. Ono se špatně střílí předovkou proti kulometu. A to je právě případ nynější Austrálie. Před 23 lety postavila tehdejší vláda jakékoliv automatické, poloautomatické a samonabíjející zbraně mimo zákon. Dokonce je vláda "vykupovala" za naše peníze. Podařilo se jim tak snížit počet výše zmíněných zbraní o více jak 620 000. Jistě to nebyly všechny. Ale většina těch řádných občanů řádně uposlechla vládu a za úplaty z vlastních peněz odevzdalo svůj soukromý samopal či kulomet. Co se však nepublikuje je to, že právě ti NEřádní občané, kriminálníci a jiné živly si tyto zbraně ponechává a nebo obstará na černém trhu. Není to tu problém, samopal si zájemce může koupit v hospodě, kde se tento černý trh odehrává. Dokonce chytili pár policajtů, kteří soukromě prodávali ty vrácené automaty na černém trhu.

Navíc, stávající kritéria k získání povolení k držení zbraně nejsou zrovna přísná, a tak si je může pořídit téměř kdokoli, kdo nebyl trestán. Takže i přibývší imigranti ze zemí zmítanými válkami mohou takové povolení získat a v tom je, myslím, systémová chyba. Žadatelé by měli být náležitě „proklepnuti“ a ti kteří patří k militantním menšinám by neměli mít k tomuto povolení přístup. Pokud

by zbraň chtěli, tak by si ji museli, s určitým rizikem, pořídit ilegálně.

Místo toho, aby byla zpřísněna kritéria příjmu imigrantů z konfliktních zemí, pan premiér Albanese blábolí o kontrole počtu legálně držných zbraní. Kdyby pachatelé nebyli do země jako imigranti vpuštěni, tak by zbraně ležely někde v klidu. Takže problém je v tom koho do země stávající systém vpustí a koho ne. Nikoliv kolik je v populaci držných zbraní.

Navic, v době výkupu automatických zbraní před 23 lety, musela být policie po výkupu zbraní přezbrojena, aby se palebnou silou aspoň vyrovnala mladým hochštaplerům. Takže policisté mají nyní 9mm automatické samonabíjejí pistole a neprůstřelné vesty. Přesto v posledních čtrnácti dnech se střílelo snad ve všech hlavních městech a mrtvých bylo požehnaně. Pochopitelně že se střílelo z ilegálních zbraní grázlů, co terorizují pokojné občany.

Politici začínají připouštět, že výkup zbraní měl spíš opačný účinek. Kriminální ksindl je drzejší, protože ví, že mezi lidmi je zbraní k OBRANĚ podstatně méně. V celé Austrálii se vykoupilo kolem 620 000 zilegalizovaných zbraní. Přesto to je ale fiasko a zbytečně utracené peníze. Jen v NSW, kde se vykoupilo 182 000 VŠECH nelegálních zbraní, se před tímto fiaskem legálně prodalo jen samopalů AK 47 186 000. Kolik set tisíc jiných ilegálních zbraní je stále mezi občany to se nikdo neodvažuje odhadnout. Oficiální místa nyní velmi potichu připouštějí, že se vládě podařilo vykoupit méně než 8 % všech ilegálních zbraní.

Takže to zase není taková tragédie. Politici musí být stále hodní a opatrní, protože v populaci 27 milionů je stále ještě roztroušeno přes 7 500 000 zbraní postavených mimo zákon, plus dalších pár milionů těch legálních. Ono se těžko přesvědčuje občana, který si tradičně držel zbraň k lovu anebo k osobní obraně, aby se své zbraně vzdal. Bývalo to zde vždy dobrým zvykem a také PRÁVEM každého občana.

Vrahy a násilníky zákaz zbraní ze společnosti nevygumuje. Zbraně si pořídí na černém trhu a nebo přejdou na jiné metody. Vždyť se nezabíjí jen střelnými zbraněmi. Stačí kudla, klacek a nebo i holá ruka. Trávení různými jedy je taky stará osvědčená metoda. Jsou to však způsoby méně efektivní, a navíc při tom není ten BANG.

Tuším že zdejší současná vláda si přihřívá svoji politickou polívčičku a doufá, že se jí podaří další krok ke kontrole společnosti. Ať už jsou její cíle jakékoliv, tak její cesta k republice a třeba i diktatuře ať už kohokoliv bude značně ulehčena. Místo toho, aby pracovala na snížení kriminality (zabíjejí kriminální živly, a ne řádní občané a už vůbec ne zbraně samy od sebe), tak si opět přihřívá vlastní polívčičku zneužitím nedávné tragédie k upevnění své nekalé moci.

Hanba společnosti, která vydá svoji svobodu bez boje.

*Pepíček před Vánoci: Mamiii, já chci k Vánocům
psa!!!!!!!!!!!!*
Mama: Pepane, nespekuluj !
K Vánocům bude kapr, jako každý rok o Vánocích!

1943 Praha – 18. prosince 2025 Londýn

Dnes zemřel v Londýně fyzik, básník,
aktivista a Čech s nejdelsími vlasy Ivan Hartel
(1943-2025)

Studoval jadernou fyziku na ČVUT. V šedesátých letech 20. století patřil mezi představitele studentského hnutí. Podílel se na řadě akcí, které byly namířeny proti komunistickému režimu. Spoluorganizoval různé demonstrace, happeningy, konference a další akce.

V roce 1969 odešel do exilu, pobýval ve Velké Británii, odkud spoluorganizoval do Československa a dalších zemí sovětského bloku tajné dodávky (z pohledu komunistického režimu) zakázané literatury a různé potřebné věci pro domácí protirežimní opozici (nasazen na něho byl Státní bezpečností vedle jiných tehdy také Zbyněk Fišer alias Egon Bondy, který by dokonce vyslán pro získání informací do Londýna, kde opsal jeho diář - popsali jsme to podrobně s Mirkem Vodrážkou v nedávno vydané knize). Ivan Hartel spoluzakládal mimo jiné agenturu Palach Press, Plastic People Defense Fund a Boží Mlýn Productions.

Vyvážel také naopak z Československa a dalších zemí sovětského bloku samizdaty, hudební a filmové nahrávky, fotografie a jiné dokumenty Charty 77 a jiných protirežimních hnutí. Podílel se na soustavném informování západní veřejnosti o porušování lidských a občanských práv v komunistických režimech, zejména v Československu. V této souvislosti napsal a publikoval v mnoha jazycích řadu různých článků a textů, včetně několika knih. V roce 2015 mu pražské nakladatelství Aula vydalo básnickou sbírku Poetree, kde vyšly také verše věnované Janu Palachovi. Ivana jsem měl moc rád a nezapomenu na návštěvu v Londýně, který mi ukázal během dlouhé celodenní procházky. Na fotce je s Abakukem u nás doma. Abakuk už je také na věčnosti.

Odešel na věčnost
Pan Petr Čermák
Činovník Sokola.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

**Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte
tam vaše členské (na obálce před jménem)
nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Mila Broncova a Vladimír Balcar - \$55.00

Karel Marat - \$55.00

Vladimár Machytka - \$15.00

Osudy

Eduard Stehlík

Jaké byly osudy našich válečných hrdinů po únoru 1948, kdy se k moci v Československu dostali komunisté? Většinou nesmírně tragické. Čekaly je věznice, tábory nucených prací a některé i popraviště. Často v této souvislosti slýcháme, že jedinou perzekuovanou složkou našeho odboje proti nacistům byli letci ze Západu. Ano, ti jsou bezesporu tou částí naší armády, která byla komunistickým terorem zasažena prakticky bez výjimky. Nicméně podíváme-li se na dějiny našeho odboje, a je jedno, zda probíhal na západní či východní frontě, anebo na frontě domácí, zjistíme, že komunistický totalitní režim zasahoval úplně proti všem. Jakmile totiž někdo prokázal, že je ochoten nasadit život za svobodu své země, stal se pro komunisty nebezpečným. Oprávněně si totiž uvědomovali, že jestliže byli tito muži ochotni bojovat za svobodu a demokracii proti totalitě hnědé, nacistické, budou se připraveni postavit i proti totalitě rudé, komunistické.

Právě včera – 2. září 2025 – uplynulo osmdesát let od chvíle, kdy 2. světová válka skončila. Myslím si, že je to vhodný okamžik připomenout si několik desítek mužů, kteří v ní bojovali za naši svobodu, aby oni sami o svobodu svou a někdy dokonce i o život přišli poté, co se k moci dostali čeští komunisté. Těch tragických příběhů jsou stovky. Aby však můj dnešní, i tak opravdu hodně dlouhý příspěvek nebyl ještě delší, rozhodl jsem se jich při příležitosti onoho 80. výročí připomenout právě osmdesát. Oni si to opravdu zaslouží!

Kým začít? Možná ústředními orgány našeho zahraničního odboje, které za války sídlily v Londýně. Ministr národní obrany naší exilové vlády generál Sergěj Ingr po únoru 1948 rezignoval na jím tehdy zastávaný úřad velvyslance v Nizozemí a zůstal v exilu. Náčelník štábu ministerstva národní obrany generál Bruno Sklenovský uprchl před hrozícím zatčením do exilu, stejně jako náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky a od roku 1944 velitel Osvobozeného území, generál Antonín Hasal. Za hranice republiky je následovali i bývalý velitel 1. čs. divize ve Francii a později 1. čs. smíšené brigády ve Velké Británii generál Bedřich Neumann, stejně jako šéf našich vojenských zpravodajců generál František Moravec (kromě jiného hlavní iniciátor operace ANTHROPOID). Naprosto klíčovou složkou našeho zahraničního odboje, která kromě vojenských úspěchů pomáhala šířit jméno čs. odboje, byli naši letci, bojující na francouzském nebi a později i nad Velkou Británií a nacisty okupovanou Evropou. Jejich velitel ve Velké Británii, generál Karel Janoušek byl v dubnu 1948 zatčen a 12 let vězněn. Jen šťastnou shodou náhod tehdy unikl trestu smrti, který mu hrozil. Dva velitelé našeho stíhacího křídla ve Velké Británii, které sdružovalo všechny tři československé stíhací perutě RAF (310., 312. a 313.), podplukovníci Tomáš Vybíral a Karel Mrázek byli záhy po únoru 1948 propuštěni z armády. Tomáši Vybíralovi se v září 1948 podařilo uprchnout do exilu, Karel Mrázek byl zatčen, vězněn a šikanován. Do exilu odešli i další velitelé našich perutí. Bývalý velitel 312. čs. stíhací perutě RAF generál Ján Ambruš a hned tři velitelé 311. čs. bombardovací peruti RAF – plukovníci Alexander Hess, Vladimír Nedvěd a brigádní generál Josef Schejbal.

Osud každého z našich válečných letců by pravděpodobně vydal na román, považují však za nutné zmínit alespoň tři případy. Major Josef Horák z Lidic, ano z těch Lidic vyvražděných v červnu 1942 nacisty, byl již v březnu 1948 odvolán z funkce na Hlavním štábu a raději odešel do exilu. Další lidický letec, major Josef Stříbrný byl již v březnu 1948 z armády vyhozen, a dokonce skončil ve vězení. Major Josef Bryks, stíhací pilot, který po svém sestřelení prožil takřka čtyři roky v nacistických zajateckých a koncentračních táborech a o němž ve Velké Británii natočili film „Srdce v zajetí“ (The Captive Heart) byl již v březnu 1948 vyhozen z armády, o dva měsíce později zatčen a odsouzen k mnohaletému trestu odnětí svobody. Zemřel 11. srpna 1957 na následky týraní v komunistickém koncentračním táboře Rovnost u Ostrova nad Ohří.

Další klíčovou složku našeho zahraničního odboje představovali čs. parašutisté vysazovaní na území okupované vlasti, jejichž výcvik a přípravu řídila v úzké součinnosti s britskou SOE (Special Operations Executive) Zvláštní skupina D. Její první přednosta podplukovník Jaroslav Šustr odešel po únoru 1948 do exilu. Ten druhý – generál Karel Paleček – byl v listopadu 1949 zatčen, odsouzen k devíti letům odnětí svobody a vězněn. Propuštěn byl sice „již“ po necelých třech letech, domů se však vrátil ve zuboženém stavu a s trvale poškozeným zdravím.

Velitelé paraskupin ze Západu, kteří se dočkali konce války, skončili po komunistickém puči následovně: majori Antonín Bartoš (CLAY), František Bogataj (CARBON) a Pavel Hromek (BAUXITE) uprchli před hrozícím zatčením do exilu. Podplukovníci Rudolf Krzák (SILICA), Josef Otisk (WOLFRAM) a Rudolf Pernický (TUNGSTEN) byli vyhozeni z armády, zatčeni a vězněni. Rudolf Pernický déle než 11 let. Velitel výsadku PLATINUM-PEWTER major Jaromír Nechanský, jenž se v květnu 1945 jako předseda vojenské komise České národní rady významně zapojil do Pražského povstání, byl komunisty 16. června 1950 v Praze oběšen.

Československé jednotky ve Velké Británii však netvořili pouze letci a parašutisté, ale i příslušníci pozemních jednotek. Od srpna 1940 existovala na britských ostrovech 1. čs. smíšená brigáda, která byla v září 1943 reorganizována na Československou samostatnou obrněnou brigádu. Její velitel generál Alois Liška, byl již v březnu 1948 vyhozen z armády a před hrozícím zatčením uprchl do exilu. Komunisté proto zatklí alespoň jeho dceru Vlastu (za války vězněnou nacisty) a zetě podplukovníka Bohumila Pelikána, rovněž důstojníka naší armády ve Velké Británii, kterého následně odsoudili na 12 let vězení. Prý proto, že o připravovaném útěku tchána věděl a neudal ho. Liškův zástupce, plukovník Antonín Zeman-Barovský byl rovněž zatčen, degradován, vězněn a spolu se svými blízkými, kteří si již v době okupace prošli nacistickým internačním táborem, systematicky šikanován. Několik důstojníků Liškovy Československé samostatné obrněné brigády odešlo po únoru 1948 do exilu, další byli vyhozeni z armády, či skončili v komunistických věznicích. Majori René Černý, Claudius Šatana a kapitán Karel Sabela byli komunisty oběšeni. René Černý 23. května 1950, Claudius Šatana 7. října 1950 a Karel Sabela již 18. července 1949. Velitel ženijního vojska brigády plukovník Jiří Souhrada, byl 14. dubna 1950 utýrán k smrti v Táboře nucených prací na Mírově. Jeho manželka si poté, co se dozvěděla o jeho smrti, vzala život.

Někteří příslušníci čs. pozemních jednotek ve Velké Británii přešli v době války na vlastní žádost k jednotkám Svobodné Francie generála Charlese de Gaulla, s nimiž se zúčastnili, jak bojů v severní Africe, tak i později na evropském kontinentu. Nejznámějším z nich je bezesporu plukovník Otto Wagner, nositel jednoho z nejvyšších francouzských vyznamenání – Řadu osvobození (Ordre de la Libération), kterým bylo dekorováno pouze 60 cizinců. V dubnu 1951 byl vyhozen z armády, v březnu 1953 zatčen a vězněn. Jeho spolubojovníci z řad jednotek Svobodných Francouzů majori Květoslav Prokeš a Miroslav Plešmíd, byli komunisty oběšeni. Květoslav Prokeš 5. listopadu 1949 a Miroslav Plešmíd 25. května 1950.

Velice významnou roli po celou dobu války sehrávali čs. vojenští přidělcenci – generál Prokop Kumpošt ve Varšavě (později Jeruzalémě), plukovník František Hieke-Stoj v Teheránu, podplukovník Jaroslav Hájíček v Istanbulu a plukovník Karel Lukas ve Washingtonu. Všichni čtyři byli po únoru 1948 vyhozeni z armády. První tři zatčeni, degradováni a vězněni, Karel Lukas umučen příslušníky komunistické Státní bezpečnosti 19. května 1949.

Přestože můžeme slýchat, že se komunistická perzekuce údajně dotýkala pouze těch příslušníků čs. armády, kteří bojovali na západní frontě, není tomu tak. Nevyhnila se totiž ani těm, kdo se nacistům postavili na frontě domácí. Jeden z významných velitelů domácího odboje generál František Slunečko, jenž se jako jediný z vysokých velitelů první garnitury vojenské odbojové organizace Obrana národa dožil vítězství (v ilegalitě strávil déle než 5 let!) byl degradován, zatčen, vystěhován z Prahy a byla mu odebrána penze.

Generál Karel Kutlvašr, velitel Pražského povstání z května 1945 byl vyhozen z armády, v prosinci 1948 zatčen a odsouzen na doživotí. Z výkonu trestu byl propuštěn teprve po takřka 12 letech a hned následující rok na následky věznění zemřel. Generál Zdeněk Novák, po generálech Josefu Bílém a Bedřichu Homolovi, kteří byli zavražděni nacisty, třetí hlavní velitel Obrany národa, jenž byl v letech 1944-1945 vězněn Němci, byl v lednu 1951 zatčen, degradován a odsouzen na 18 let, z nichž pět skutečně ve vězení strávil. Obdobné byly i osudy generála Šimona Drgáče, jenž za války prožil takřka šest let v nacistických věznicích a koncentračních táborech. I on byl v roce 1951 zatčen, degradován a odsouzen ke 24 letům odnětí svobody. Pět z nich skutečně za mřížemi komunistických věznic prožil.

Významný velitel protinacistického odboje ve východních Čechách plukovník Bohumil Borecký, jenž byl nacisty vězněn v cele smrti v terezínské Malé pevnosti, byl již v dubnu 1948 vyhozen z armády, v červnu 1949 zatčen StB, předán sovětské NKVD, odvečen do SSSR a 14. října 1954 zavražděn v gulagu. Dva významní představitelé odbojové organizace Rada tří – podplukovníci Josef Robotka a Karel Veselý-Štainer byli vyhozeni z armády a zatčeni. Karel Veselý-Štainer byl čtyři roky vězněn, Josef Robotka byl komunisty 12. listopadu 1952 oběšen.

Z dalších příslušníků domácího odboje zavražděných komunisty po únoru 1948 je možné uvést podplukovníky Josefa Gonice a Viléma Siegery-Soka oběšené 18. července 1949, bývalého vězně nacistických koncentračních táborů štábního kapitána Vratislava Jandu

oběšeného 5. listopadu 1949, příslušníka Obrany národa a bojovníka Pražského povstání štábního kapitána Miloše Morávka oběšeného 1. srpna 1951, plukovníka Ladislava Svobodu, vězně nacistických koncentračních táborů poslaného komunisty na popraviště 13. listopadu 1952, či velitele skautské odbojové organizace Zpravodajská brigáda Veleslava Wahla oběšeného v Praze na Pankráci 16. června 1950.

Hovoříme-li o odboji proti Němcům na domácí frontě, musíme zmínit i Slovenské národní povstání. Náčelník štábu 1. čs. armády na Slovensku plukovník Julius Nosko byl z armády vyhozen v únoru 1953, degradován a vězněn. Blízký spolupracovník velitelů povstání generálů Jána Goliana a Rudolfa Viesta (zavražděných Němci) plukovník Mikuláš Ferjenčík byl vyhozen z armády a před hrozícím zatčením uprchl do exilu. Velitelé taktických skupin 1. čs. armády na Slovensku plukovníci Pavol Kuna a Mikuláš Širica byli vyhozeni z armády, degradováni a systematicky šikanováni. Jeden z nevýznamnějších partyzánských velitelů, velitel 2. čs. partyzánské brigády M. R. Štefánika major Viliam Žingor byl komunisty oběšen 18. prosince 1950 v Bratislavě.

Obdobná situace však panovala, pro někoho možná překvapivě, i pokud jde o příslušníky čs. zahraniční armády, kteří působili na frontě východní. Náčelník Československé vojenské mise v Moskvě generál Heliodor Píka byl komunisty oběšen 21. června 1949 v Plzni na Borech. Jeho zástupce, bývalý velitel 311. čs. bombardovací perutě RAF generál Karel Mareš byl vyhozen z armády, degradován a systematicky šikanován – mimo jiné i odebráním invalidního důchodu. Náčelník štábu naší mise v Moskvě major Karel Černý byl vyhozen z armády, dvakrát zatčen a vyslýchán. Před hrozícím uvězněním odešel do exilu.

Propuštění z armády a krátkému věznění se nevyhnul ani velitel 1. čs. armádního sboru v SSSR generál Ludvík Svoboda. Jeho zástupce generál Bohumil Boček byl propuštěn z armády, v únoru 1951 zatčen a odsouzen na doživotí. Zemřel ve věznici ve Valdicích již 16. října 1952. Bývalý velitel 3. čs. samostatné brigády v SSSR a poslední válečný velitel 1. čs. armádního sboru v SSSR generál Karel Klapálek, jenž původně velel čs. jednotkám na Středním východě a v severní Africe, byl v únoru 1951 přeložen do výslužby, v listopadu 1952 zatčen a 4 roky vězněn. Velitel 1. čs. samostatné brigády v SSSR generál Oldřich Španiel byl v březnu 1948 vyhozen z armády, degradován, vězněn a šikanován.

Velitel 2. čs. paradesantní brigády v SSSR generál Vladimír Příkryl byl zatčen v květnu 1949, následně degradován a odsouzen na 9 let, z nichž více než čtyři roky za mřížemi skutečně strávil. Jeho zástupce plukovník Dezider Kišš-Kalina byl v srpnu 1951 vyhozen z armády a zemřel 29. července 1954 na následky týrání po výsledku StB. Náčelník štábu 2. čs. paradesantní brigády v SSSR podplukovník Karel Hlásný byl vyhozen z armády a před hrozícím zatčením uprchl do exilu. Velitel 3. čs. samostatné brigády v SSSR plukovník Karel Střelka byl vyhozen z armády v červnu 1948, následně degradován a vězněn. Velitel dělostřelectva téže brigády podplukovník Vilém Sacher byl v květnu 1951 vyhozen z armády a degradován.

Velitel dělostřelectva 1. čs. armádního sboru v SSSR podplukovník Jan Studlar byl v únoru 1949 vyhozen z armády a uvězněn. Po propuštění z výkonu trestu se mu podařilo uprchnout do exilu.

Nejinak se odvíjely i osudy velitelů praporů 1. čs. samostatné tankové brigády v SSSR. Velitel jejího II. praporu Hrdina Sovětského svazu štábní kapitán Josef Buršík byl zatčen a odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody. S pomocí přátel se mu podařilo uprchnout a odešel do exilu. Velitel III. praporu brigády štábní kapitán Emanuel Šrámek byl vyhozen z armády, degradován a šikanován.

Stýčný důstojník 1. čs. armádního sboru v SSSR u 38. armády 1. Ukrajinského frontu podplukovník Jakub Koutný byl vyhozen z armády, zatčen a odsouzen k 25 letům odnětí svobody. Zemřel ve výkonu trestu 4. února 1960 v obávané věznici Leopoldov na Slovensku. Náčelník spojovací služby 1. čs. armádního sboru v SSSR podplukovník František Skokan byl komunisty oběšen 7. října 1950. Velitele ženijního vojska 4. čs. samostatné brigády v SSSR majora Ing. Josefa Pohla komunisti poslali na popraviště již o více než čtyři měsíce dříve – 25. května 1950.

Podobné byly i osudy našich letců, kteří bojovali na východní frontě, kam velká část z nich dorazila s rozsáhlými bojovými zkušenostmi získanými v bojích s nacistickou luftwaffe nad Francií a Velkou Británií. Velitel 1. čs. samostatného stíhacího leteckého pluku v SSSR podplukovník František Fajtl byl vyhozen z armády, degradován a vězněn v Táboře nucených prací na Mírově. Jeho zástupce podplukovník Jan Klán byl vyhozen z armády a před hrozícím zatčením uprchl do exilu. Náčelník štábu pluku major Stanislav Rejthar byl vyhozen z armády a systematicky šikanován. Perzekuci se nevyhnuli ani velitelé obou letek pluku majori František Chábera a Josef Stehlík. Oba byli vyhozeni z armády, zatčeni a vězněni. Armádu musel v červenci 1952 nedobrovolně opustit i velitel 3. čs. bitevního leteckého pluku v SSSR podplukovník Mikuláš Guljanič.

Co dodat závěrem? Nic pozitivního. Po propuštění z armády směli být hrdinové 2. světové války zaměstnání výhradně v manuálních profesích, často odloučení od rodin, které byly navíc vystěhovány z větších měst na vesnice s obtížnou dopravní dostupností a často do naprosto nevyhovujících hygienických podmínek. Perzekuční kroky komunistického režimu vůči hrdinům zahraničního i domácího odboje se však netýkaly jenom jich samotných, ale drtivě dopadaly i na jejich nejbližší. Součástí perzekuce bylo i odnětí, či výrazné snížení důchodů (včetně invalidních), zabavení majetku a vyloučení dětí ze škol bez možnosti získání jiného než základního vzdělání. K tomu je zapotřebí připočíst i opakované domovní prohlídky a šikanování jak hrdinů samotných, tak i jejich manželek na pracovištích a dětí ve školách.

Kromě poprav, mučení, fyzického i psychického týrání se komunistický režim postaral i o to, aby tito hrdinové zmizeli z našich národních dějin. Namísto toho nám desetiletí vtloukal do hlav, že jsme nikdy žádné hrdiny neměli, že jsme národem zbabělců, který vždy ohnul hřbet a nikdy nebojoval. S takovým národem, kterému seberete hrdiny, kteří by mohli sloužit jako vzory, se totiž snadno manipuluje. A to se jim podařilo. Většina Čechů totiž největší hrdiny svého národa nezná a nikdy o nich ani neslyšela.

Opravdu nepochopím, jak se někomu může po tomto hrůzném režimu stýskat...

Povídá se

Dva spřátelené manželské páry hrály jednoho večera žolíky. Petrovi spadla na zem karta. Když se pro ni sehnul, všiml si, že Dana, Honzova manželka, má široce roztažené nohy a nemá kalhotky!

Petr nedal samozřejmě na sobě nic znát. Později, když šel do kuchyně pro pítí, přišla za ním Dana s otázkou: "Viděl jsi pod stolem něco, co se ti líbilo?"

Petr, překvapený její otevřeností, přikývl a ona pokračovala: "Můžeš to mít! Bude tě to ale stát tisíc korun." Petr zhodnotil svoje finanční možnosti, potlačil morální předsudky a na dohodu přikývl.

Dana mu připomněla, že její muž pracuje v pátek vždy déle, a že se tedy Petr má u ní ve dvě odpoledne ukázat. Samozřejmě, že Petr byl přesný, dal jí tisícovku a pak spolu celou hodinu kvalitně souložili. Asi v půl čtvrté Petr odešel.

Honza se vrátil, tak jako každý pátek, v šest večer. Hned po příchodu se ptá své ženy: "Byl tu dnes odpoledne Petr?" Dana, i když šokována, klidně odpovídá: "Ano, zastavil se na pár minut." "A dal ti tisíc korun?" Daně se podlomila kolena. Myslela, že je konec...

Nasadila kamenný výraz a povídá: "Ano, dal mi tisícovku." Manžel se spokojeně usmál: "Víš, Petr přišel dnes ráno do kanceláře a půjčil si ode mě tisíc korun. Slíbil, že se dnes odpoledne u nás zastaví a vrátí je. Vidím, že nekecal a slib splnil. Když bude potřebovat, půjčím mu zase." Dana omdlela..

Australské máslo

Vydavatel

Jeden si musí dávat pozor co kupuje na internetu. Firma má v názvu Adelaide nebo Melbourne, má tam i Australské telefonní číslo, a když si od nich koupíte podle fotografie boty či klobouk, dostanete z Číny a od čínské firmy papírový šunt, který se nedá vrátit.

Existuje australská stránka, která vás před takovými darebáky varuje, je to

<https://au.trustpilot.com/>

Jak jsem se doslechl na

https://youtu.be/ILhvQfDI7n0?si=_s1jF_0BLrYufjgD

tak bohužel i v Austrálii nákup ve Woolworthu, Coles, IGA či Aldi není to nejbezpečnější.

Třeba takové máslo, zvláště tak zvané „spreadable“ – roztíratelné, vlastně není máslo, i když to na obalu vesele inzerují.

Obaly jsou barevné žluťoučké, jen aby vás nalákali, a dokonce je schválně dávají do úrovně očí, jen jen šáhnou.

Je to směs oleje a margarínů s trochou pravého másla. Do másla to holt má daleko.

Firmy záměrně složení udávají velice malinkatými písmenky, jen aby si toho nikdo nevšiml, a dokonce jen aby se t nepokusil přečíst, neb by to pak dal zpátky na regál.

To levné kvalitní zboží, najdete většinou úplně dole, kam se musíte ohnout ne-li si k tomu kleknout.

Moc by mne zajímalo, co dávají do mléka, ale o tom snad příště.

Jak náš akrobatický pilot se svou šestičlennou rodinou utekl na západ v dvoumístném letadle

Věra Vaňková médium.cz 15.11.2025

Když byla touha po svobodě silnější než strach, lidé dokázali takřka nemožné. O tom hovoří příběhy odvážlivců, kteří mnohdy s celými rodinami prchali z totalitního Československa těmi nejkurióznějšími způsoby.

Článek

Jedním z nich byl i náš první mistr světa v letecké akrobacii inženýr Ladislav Bezák. O něm, jeho rodině a jejich dobrodružné vzdušné cestě za železnou oponu si nyní povíme víc.

Než se přeneseme do onoho osudného dne před čtyřiapadesáti lety, ponoříme se trošku hlouběji do historie a připomeneme si nejdůležitější mezníky v osobním i profesním životě našeho dnešního hrdiny.

Ladislav spatřil světlo světa 12. září 1932 v Praze. Po ukončení základní školy se nejprve vyučil nástrojařem, posléze si doplnil vzdělání o maturitu a po ní začal studovat na vysoké škole zemědělské. Létání a nebe ho fascinovalo již od mládí. Nejprve se věnoval parašutismu a bezmotorovému létání. Během vysokoškolských studií úspěšně absolvoval pilotní výcvik na motorové letouny a obdržel licenci soukromého pilota, v současnosti označovanou jako PPL.

Záhy se začal věnovat letecké akrobacii, která mu doslova učarovala. Největšího úspěchu dosáhl hned na prvním oficiálním mistrovství světa, které se konalo v roce 1960 v Bratislavě. Stal se absolutním vítězem. O čtyři roky později obsadil na světovém šampionátu druhé místo.

Létání se stalo i jeho profesí. Na vysoké škole zemědělské vystudoval specializaci mechanizace zemědělství - letecké aplikace. V polovině 60. let minulého století svoji původní profesi opustil a šel si za svým snem. Udělal si kurz dopravního pilota a začal létat u Československých aerolinií. Kromě toho byl jeden z mála a dost možná i jediný člověk v tehdejší Československu, který vlastnil sportovní letadlo. Za totality totiž museli být všichni sportovní piloti členy některého z aeroklubů Svazarmu a létali na zapůjčených strojích. A právě jeho dvoumístný letoun Z-226 T sehraje v našem příběhu hlavní roli.

Ted' si možná řeknete, proč tak úspěšný muž s prestižním povoláním a velice solidním příjmem, zatoužil opustit republiku? Důvod byl velice prostý. Na počátku 70. let v období takzvané normalizace probíhaly nechvalně proslulé politické prověrky osob na exponovaných pracovních pozicích, k nimž se řadili i piloti ČSA. No a člověk, který tak úspěšně reprezentoval svoji vlast ve světě, jimi neprošel. Jen pro úplnost, tyto procesy, které prováděli komunističtí papaláši, neměly absolutně nic společného s profesní způsobilostí. Ladislav se od dobrých duší dověděl, že z těchto důvodů dostane výpověď a v profesi pilota si u nás už ani neškrtně. Tak na nic nečekal a rozhodl se ilegálně opustit republiku s celou rodinou, to jest s manželkou a čtyřmi malými dětmi.

Jak tato dobrodružná cesta malinkým sportovním letadlem probíhala a čemu museli její aktéři čelit, se dozvíte právě teď.

Je poslední adventní neděle, 19. prosince 1971 a u rodiny Bezákových místo vánočních příprav vrcholí přípravy na výlet. Děti jsou nadšené, že poletí letadlem, ale pravý účel cesty před nimi rodiče z pochopitelných důvodů tají. Za chvíli všichni usedají do rodinného vozu značky Wartburg a míří na pole za Hostouní, tedy vsí, kde žijí. Tam je Ladislav vyloží a pokračuje na letiště do Kladna, kde má v hangáru svůj letoun.

Podmínky pro vzlet zdaleka nejsou ideální, kvůli mlze a nízké oblačnosti je špatná viditelnost. Ale mistr světa v letecké akrobacii zná letiště i okolí jako své boty, tak mu pilotáž nečiní žádné problémy a za pár minut přistává na poli, kde čeká zbytek rodiny.

Dva dospělí a čtyři děti se jakž takž naskládají do stísněného prostoru dvoumístného stroje, jenže vystává první problém. Přetížené letadlo není schopné z rozbahněného pole vzlétnout, místo toho se boří čím dál tím hlouběji do podmáčené půdy. Takže všichni ven a vymyslet jinou variantu.

Ladislav se s prázdným letounem jakž takž vyhrabe z bláta a odletí zpět na letiště kladenského aeroklubu. Jeho žena společně s dětmi se hromadnou dopravou dostane tamtéž a schová se s potomky, kterým se tato dobrodružná hra začíná tuze líbit, v lesíku u konce ranveje.

Pilot však neunikne zvědavým pohledům kolegů, kteří se poflakují na letišti. Nejde jim na rozum, proč si jde zalétat v takovém ošklivém počasí. Nakonec je setrese a roluje po dráze směrem k lesíku. Opět se všichni namačkají dovnitř a ve 12:45 úspěšně odstartují. Silně přetížené letadlo je těžkopádné a má tendenci klopit příď dolů.

Ladislav jako špičkový akrobatický pilot si s tímto

startuje Mig-15 ze stíhacího pluku v Líních u Plzně, aby letoun identifikoval. Kapitán vojenské stíhačky dostává od svého velení rozkaz vystřelit před neznámým strojem červenou světlici, která znamená „následuj mne“. Toto drama se odehrává nad Chebskem pouhých 10 kilometrů od hranic s tehdejšími západními Německem. A za chvíli půjde opravdu do tuhého.

Myslíte si, že vojenská stíhačka hravě sestřelí pomalý sportovní letoun? Ono to není tak jednoduché, jak se zdá, zvláště, když s tak malým cílem, jakým je dvoumístné letadélko, manévruje mistr světa v letecké akrobacii. Zkušený vojenský pilot se o tom za chvilku přesvědčí.

Ladislav samozřejmě neuposlechl pokynu pronásledovatele a míří k hranicím. Tudíž kapitán v kokpitu vojenské stíhačky vyplní pokyn od velitele a zahájí palbu, načež Bezák odpoví akrobatickou sestavou, hodnou světové airshow a zmizí v mracích. Posádka Migu ohlásila svému velitelskému stanovišti, že v kokpitu pronásledovaného stroje sedí kromě pilota i žena a děti. Je tak docela možné, že záměrně mířili vedle a vystřelili jen proto, aby splnili rozkaz. Tato hypotéza však patrně zůstane navždy zahalena rouškou tajemství.

Inverze, která je zpočátku našim dobrodruhům na obtíž, jim nakonec pomůže. V nízké inverzní oblačnosti bezpečně přeletí do západoněmeckého vzdušného prostoru, kde je již čeká doprovod v podobě vrtulníků Bundeswehru. Úspěšně přistávají na mezinárodním letišti v Norimberku a okamžitě žádají o politický azyl. Později přesídlí do Velké Británie, kde se Ladislav dál věnuje letecké akrobacii.

Po několika letech se manželé vydávají každý svou cestou a Ladislav se odstěhuje do Kanady. Zde provozuje leteckou školu, aerotaxi nebo létá s turisty a dobrodruhy do divočiny, kam se nikomu jinému nechce. Zkrátka, dělá to, co ho baví a nikdo ho v ničem neomezuje.

V roce 1990 se hrdina našeho příběhu vrátil zpět do své rodné vlasti. Byl plně rehabilitován a rodinnou vilu v Hostouni získal v restituci zpět. Pozemský svět opustil v listopadu 2018 ve věku 86 let.

Vidíte, pokud člověk opravdu po něčem touží, oprostí se od strachu a věří v úspěch, neexistují pro něj žádné překážky. A to platí i dnes, kdy nemusíme utíkat za svobodou, ale měli bychom si jí více vážit a dělat vše pro to, aby v naší zemi zůstala navždy.

Chcete-li vidět, jak hrdina tohoto příběhu vypadal, Google vám ho ukáže. Já jeho fotku zveřejnit nemohu, neboť všechny dostupné

jsou chráněny autorskými právy.

V článku jsou použity informace z těchto zdrojů:

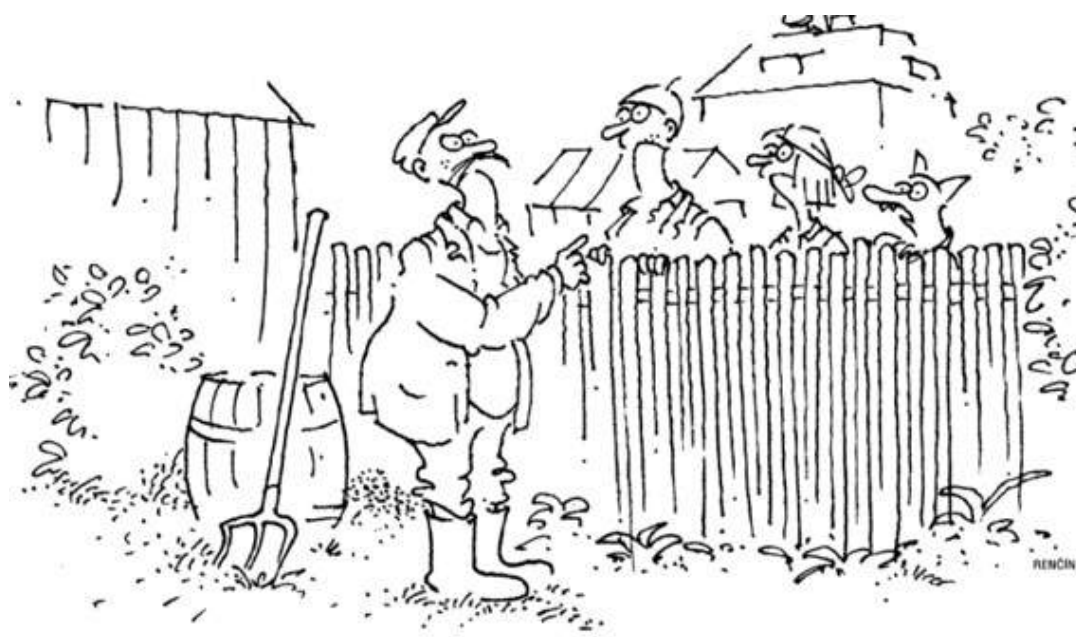
<https://youtu.be/LLVEuVbrNv8?si=1eNv7iBvd3m0Ok8r>

Ladislav Bezák » CIVA News

<https://share.google/JSr4ds3o4AOBNL3Ic>

<https://www.aeroweb.cz/clanky/1641-pribehy-na-vrtulovych-letounech>

<https://policie.gov.cz/clanek/dramaticky-ulet-rodiny-ladislava-bezaka-do-zapadniho-nemecka-v-roce-1971.aspx>

JO NAŠE HOLKA NABÍZÍ V PORNOČASOPISECH SVOU PANÍMANDU, ALE VÁS KLUK V POLITICE SVĚTLÝ ZÍTRKY, KTERÝ NEBUDOU. TAK KDO JE PODLE VÁS VĚTŠÍ KURVA ?

problémem poradí.

Aby komplikací nebylo málo, objeví se další, a sice inverzní ráz počasí. To znamená, že se stoupající nadmořskou výškou, stoupá teplota vzduchu. A motor, který sotva utáhne přetížený letoun, se začne přehřívat a klesá v něm tlak oleje. Aby pilot předešel katastrofě, musí letět jen na půl plynu a cesta k západním hranicím se doslova vleče.

Ve 13 hodin a 7 minut spatří sportovní letoun Z-226 T na svých obrazovkách operátoři protivzdušné obrany. O 15 minut později k nehlásícímu se stroji s našimi dobrodruhy

Vcítění

Jan Šnábl

Člověk je jedním z tvorů, kteří také mají cit. Nemyslím teď „přízemní“ lásku. Do uvozovek jsem ji dal jen kvůli tomu, že „lásku“ někdo může hledat třeba... třeba na Only Fans. Na mysli mám jeho cit pro vnímání svého okolí. Však i to patří k lásce, ne?

Člověk má povinnost (ne právo, povinnost!) být v souznění s ostatními tvory zde na Zemi. A nejlépe - být nad těmi, v roli vůdce, kteří v hledání svého okolí jsou nesmělí, tápou. Pomoci jim.

Dnes jsem vezl báječnou, usměvavou mladou paní (slečnu?) na adresu Radlická 3. Okamžitě mi naskočila příhoda (TAXIZKAZKY: Obyčejný den, vol.2), kdy jsem na tuto adresu úřadu vezl nevidomou starší paní. Svoji historiku jsem jí dnes zmínil. Mladá paní (slečna) říká:

„Já také skoro nevidím!“, ovšem se stálým úsměvem. (Obdivuji sílu těch lidí!)

„Ale vy nemáte „šmejdilku“!“(slepecká hůl) říkám.

„Já ji mám! Ale tady to znám po paměti třicet let, tak ji nepotřebuji. Dole, na adrese, mi bude užitečná!“ mile komunikuje a já jsem malinký před jejím životem.

Zmíním se o potíži oné předchozí zákaznice. Prý:

„Tady musíte vyplnit formulář!“ praví úřednice.

„Ale já jsem nevidomá!“ odvěti klientka.

„To ale musíte vyplnit.“ má služebním postupem nařízeno úřednice.

„Ale já jsem nevidomá!“ zoufalost se mísí se vztekem.

To je to ono: vcítění!

Moje současná cestující říká:

„To já znám! Skončila mi občanka, vystavovali mi novou. Na úřadě ale potřebovali doklad. Tak mi říkají - a máte řidičák? Tak jim povídám: A myslíte, že by mi ho, jako nevidomé, vydali?“

A teď záleží na tom, jak k věci kdo přistoupí. Mezi námi: v prvním případě šlo o mrzutý vztek, ve druhém jde o pobavení. Každého myšlenky se zobrazí na jiném základu. To je ta známá sklenice - buď poloprázdná, nebo zpola plná.

Na smíchovské adrese se rozloučíme, poděkujeme si, pomoc prý nepotřebuje a s rozloženou šmejdilkou uhání ke vchodovým dveřím.

A proč tak tlachám? Myslím si, že máme za úkol ty ostatní kolem nás vyslyšet. Ne slyšet. Vyslyšet! Jsou to situace, které nakonec vyústí v pobavení a ve veselé příhody ze života, přidané leckde „k lepšímu“?

Prdlajs!!

V úvodních příkladech šlo jen o to, že úřednice se nedokázaly z předepsaného postupu při odbavení klienta přepnout z automatického módu do toho lidského.

Slyšme vždy toho druhého! Mějme k němu úctu, před jeho odsouzením, či opovržením se snažme vcítit do jeho pozice, do jeho života, do jeho nálady, nalaďme se na jeho vlnu.

Jak říkával můj kamarád: Těžko řeknete „Buď zdrav!“ někomu, komu právě vlak ujel obě nohy!

To jsme už v oblasti černého humoru, ale věřím, že mě chápete.

A samozřejmě se to týká i mého hájemství - světa profesionálního řidiče. I v mém údělu se můžete setkat, pokud chcete, s výrazem „vcítění“. I zde to slovo získává různá synonyma: slušnost, přednost, vlídnost, zipování, zařazování se do pruhů, odstup, ohleduplnost... lidství.

Poslouchám lidi. Snažím se vcítit do jejich světa. Samozřejmě, že se mi to někdy nemusí podařit! Rychlou, neuváženou reakcí může vzniknout trapas. Ten, za který se pak stydím, možná po zbytek života.

Chci pochopit to, co mi říkají, abych pak slova k odpovědi volil tak, aby byla k nim příznivá, abych nenarušil jejich vlastní soustřednost. Nejsem tu od toho, abych někoho přeměnil. Chci s ním jen sdílet tuto planetu a toužím, aby mu bylo na světě lépe.

V komunikaci volme slova, která odpovídají dané situaci. Mysleme na to, že protějšek na tom může být jinak! Neptejme se nevidomého na barvu květu, neslyšícího na zpěv ptáků (pokud to sami nechťejí), vozičkáře na... tuhle mi jedna paní říkala: „Jedna paní mi povídá: „Já vám ten vozík tak závidím!““ Snad šlo o to, že tazatelku právě bolely nohy. Došlo jí v tu chvíli, že někdo nemá na vybranou?? Že by byl rád, kdyby ho bolely nohy od chůze? Dnes jsem viděl v obchodě holčičku, jak si to drandí mezi regály na vozičku. Šlo jí to náramně, mamka jí sotva stačila, jen já jsem měl slzy v očích...

Nikdo není dokonalý a já už vůbec ne! Když jsem v autě sám, také mi zřídka ujedou slova: „Co to děláš, ty debile!“ Doprava v Praze je mnohdy náročná... Hlavně k mobilům za volantem nemám vcítění. Zase ale spoléhám na to, že to na mě moje Okinka „nevytroubí“ :-).

A tohle všechno si představuji pod slovem VCÍTĚNÍ.

Tradice Vánoční večeře

Málokdo si dovede představit štedrovečerní večeři bez bramborového salátu. O tom, co všechno do něj patří, však nepanuje všeobecná shoda. Každá rodina má svůj recept, mnohdy doplněný o tajnou přísadu, která ho dělá unikátním. Odkud se bramborový salát vzal a z jakých surovin se dříve připravoval?

Kapr nebo řízek s bramborovým salátem ke štedrovečerní večeři není zase tak stará tradice. Na našem území přibližně do poloviny dvacátého

století na svátečních stolech moc často nebyval. Například na Šumavě bylo oblíbeným pokrmem uzené maso s bramborovými knedlíky a povidlovou omáčkou. Kapr se na štedrovečerním stole začal objevovat až zhruba od poloviny 19. století, připravoval se takzvaně načerno. To znamená, že se pekl v omáčce z mandlí, rozinek, perníku, povidel, ořechů a piva. Podávaly se k němu šišky z bramborového těsta nebo knedlíky.

Zvyk večeřet 24. prosince bramborový salát se k nám dostal pravděpodobně z Vídně. Tam se podle dochovaných záznamů objevoval na talíři vedle kapra už kolem roku 1900. Předchůdce bramborového salátu, který u nás zdomácněl, má přitom kořeny v carském Rusku zhruba v polovině 19. století. Belgický šéfkuchař Lucien Olivier v luxusní moskevské restauraci podával pro zákazníky z vyšších vrstev tento bramborový pokrm s majonézou, vařenými vejci, kyselými okurkami a jinými drahými ingrediencemi jako třeba kaviárem, raky či křepelkami.

Olivier však recept na svůj bramborový salát nikomu nevyzradil. Ostatní kuchaři si tak museli výběr těch správných ingrediencí jen domýšlet. Bramborový „salát Olivier“ se poté rozšířil i do ostatních evropských kuchyní. Protože některé ingredience v jiných zemích nebyly k dostání nebo byly příliš drahé, lidé si ho upravovali podle svých možností.

Podle jedné z teorií se recept na bramborový salát dostal do Československa za první republiky společně s ruskými emigranty. První doklad o pokrmu podobného typu je však zaznamenán už v kuchařce Magdaleny Dobromily Rettigové z roku 1826. Nazvala jej „zbytkový salát“ nebo také „míchaný salát zemčátkový“. Rettigová doporučovala s majonézou, vařenými bramborami a cibulí smíchat také různé zbytky jídla z předchozích dní. „Po nějaké tabuli, když jsou rozličné zbytky, kupř. studená telecí pečeně, uzený jazyk, šunka, kapouni, i třeba koroptve...“, píše ve své kuchařce Magdalena Dobromila Rettigová.

SPORT

Pátek 26. 12. 2025

Prohra Sparty na Spenglerově poháru

Hokejisté Sparty podlehl v Davosu při vstupu do Spenglerova poháru Fribourgu 2:5. Čtyřmi body body za dva góly a dvě asistence přispěl k výhře obhájců triumfu z loňska Marcus Sörensen.

Brankář českého původu v týmu Francie

V nominaci hokejistů Francie na únorové olympijské hry v Miláně je i dvacetiletý brankář českého původu Martin Neckar. Rodák z Dijonu v současné době hostuje z Langnau v druhé švýcarské lize v Churu.

Pondělí 22. 12. 2025

Pejšová se poprvé trefila

Hokejová obránkyně Daniela Pejšová pomohla svým premiérovým gólem v zámořské PWHL Bostonu k výhře 3:1 nad Seattlem. První asistenci v dresu poraženého hostujícího celku si připsala její reprezentační kolegyně Aneta Tejralová.

Sobota 20. 12. 2025

Výhra české dvacítky

Hokejová dvacítky porazila v přípravném utkání před mistrovstvím světa Lotyšsko 3:2 v prodloužení. Obhájci bronzu vstoupí do turnaje v Minneapolisu příští sobotu ve 2:30 SEČ proti Kanadě.

Les Beck vyhrál v na přeborech v Růžovém zálivu ve skoku do šířky.

Clarence Thomas Gently Explains To KBJ That Not All Black People Are Mentally Disabled, Just Her

Babylon Bee

WASHINGTON, D.C. — After Justice Ketanji Brown Jackson claimed in court today that all black people are mentally disabled, Justice Clarence Thomas gently informed her that it's actually just her. Not wanting to embarrass Jackson in front of the rest of the court, Justice Thomas waited until a brief recess to explain.

"I don't know how to say this best, Ketanji, but not all black people are mentally disabled. It's just you," said Thomas. "You having an exceptionally low IQ has absolutely nothing to do with your skin color, Ketanji. You're just an idiot. I know this is hard for you to understand... I mean of course it is, you're mentally handicapped."

Onlookers reported Jackson was stunned by the news, shocked to learn that not all black people are mentally disabled. She sullenly closed the Leapfrog tablet she had been playing *Sesame Street* puzzles on, before hurling it at the wall in rage. Justice Thomas, however, managed to lift her spirits with a brief game of peek-a-boo.

At publishing time, Justice Thomas had been forced to have the same conversation with Justice Sotomayor about Hispanics.

Interesting

My husband and I went through the McDonald's driveway window and I gave the cashier a \$5 bill. Our total was \$4.25, so I also handed her 25c. She said, 'you gave me too much money.' I said, 'Yes I know, but this way you can just give me a dollar back.' She sighed and went to get the manager who asked me to repeat my request. I did so, and he handed me back the 25c, and said 'We're sorry but we don't do that kind of thing.' The cashier then proceeded to give me back 75 cents in change. Do not confuse the people at MacD's. We had to have the garage door repaired. The repairman told us that one of our problems was that we did not have a 'large' enough motor on the opener. I thought for a minute, and said that we had the largest one made at that time, a 1/2 horsepower. He shook his head and said, 'You need a 1/4 horsepower.' I responded that 1/2 was larger than 1/4 and he said, 'NOOO, it's not. Four is larger than two.' We haven't used that repairman since... I live in a semi rural area. We recently had a new neighbor call the local city council office to request the removal of the DEER CROSSING sign on our road. The reason: 'Too many deers are being hit by cars out here! I don't think this is a good place for them to be crossing anymore.'

IDIOT SIGHTING IN FOOD SERVICE.

My daughter went to a Mexican fast food and ordered a taco. She asked the person behind the counter for 'minimal lettuce.' He said he was sorry, but they only had iceberg lettuce. I was at the airport, checking in at the gate when an airport employee asked, 'Has anyone put anything in your baggage without your knowledge?' To which I replied, 'If it was without my knowledge, how would I know?' He smiled knowingly and nodded, 'That's why we ask.' The pedestrian light on the corner beeps when it's

safe to cross the street. I was crossing with an 'intellectually challenged' co-worker of mine. She asked if I knew what the beeper was for. I explained that it signals blind people when the light is red. Appalled, she responded, 'what on earth are blind people doing driving?!' She is a government employee..... When my wife and I arrived at a car dealership to pick up our car after a service, we were told the keys had been locked in it. We went to the service department and found a mechanic working feverishly to unlock the driver's side door. As I watched from the passenger side, I instinctively tried the door handle and discovered that it was unlocked. 'Hey,' I announced to the technician, 'its open!' His reply, 'I know. I already did that side.' STAY ALERT! They walk among us, they breed, and they vote.....

Australian politics is a shambles while everyday Australians pay the price.

Peter Lyndon-James

And let's call it what it is: the people in Canberra are busy fighting each other while families are fighting to keep the lights on. We've got leaders treating Parliament like a theatre, policies shifting with the wind, and a political class more interested in surviving the next headline than serving the nation. Meanwhile, Australians are copping the fallout, higher costs, weaker systems, confused leadership, and a country that feels like it's drifting without a captain. This isn't about left or right. It's about responsibility. And right now, far too many in power have forgotten who they work for. Australia deserves better, clarity, courage, and leadership that actually puts the country first. What's your Thoughts...?

Jeanne Miles

I totally agree with you. The PM is ignorant, deceitful liars and he thinks because of his position he can do and say anything as if he owns Australia and it's his to whatever he likes. Our country needs proper people running it for the next interests of all Australians. We certainly don't need the kindergarten tactics in parliament actually kindergarten children are 1000 per cent better behaved. It's like a circus of yelling , screaming and abuse and certainly no way to act building each other at their age. They need to get it right or get out. We the people are the ones suffering not them. We certainly don't need the WEF/UN OR WHO. We are an independent country and it's being destroyed by stupidity. Our flora and fauna are suffering along with our business. Albanese is only interested in big noting himself and flying around the world it's like a holiday to him. He supports others who should be supported by their own country and he has communistic tendencies. Also he has no concern for damages caused by unwanted protesting foreigners, and immigration off the plant. All they want to do is come to the hood country for a free ride at our expense and the destroy it like their countries. Their countries need to get governments who can their country for their people property. What's the old saying

about buying the hand that feeds you. I don't believe in Climate Change apart from natural progression and I don't believe all the funds spent on it destroying our country will change a thing. There are scientists out there who have stated these facts. If they keep clearing the forest there will be no trees to take up the carbon and our wildlife will become extinct. OUT WITH LABOR AND GREENS BEFORE THEY COMPLETELY DESTROY IS.

Rocket aboriginal heritage

Nicolas Black 2025 11

This is Dr. Lara Daley from the University of Newcastle. Her latest project, funded by taxpayers at over half a million dollars, is to *design Aboriginal smoking ceremonies and Welcome to Country rituals for astronauts to perform on Mars*. Yes, really.

Australia is slowly becoming a failing state. We can't staff our hospitals or pay our nurses, and our regional roads look like the surface of the moon. Yet, we've somehow found \$528,491 to spend on making sure the first human on Mars feels guilty for landing on a barren rock. This is where your money goes.

No joke. 2 days ago the Australian Research Council awarded Dr. Lara Daley this insane figure for "Embedding Aboriginal and Torres Strait Islander knowledge in Australian space policy." The goal is to insert specific indigenous kinship and "sky country" concepts into protocols for planetary landings and asteroid mining to avoid "colonial harms" in space. So, remember this. While you struggle with soaring energy bills and the elderly skip meals, your taxes are ensuring that the first boot on Mars will kneel in the dust to ask permission from nothing. This is what you voted for. This is your future.

Australian Man Who Wrestled Gun Away From Terrorist Charged With Unlawful Firearm Possession

Babylon Bee

SYDNEY, AUSTRALIA — A heroic man who bravely wrestled away a rifle from an Islamic terrorist during the deadly shooting at Bondi Beach on Sunday has been formally charged with the unlawful possession of a firearm. "Rest assured, this man is going away for a long, long time," confirmed Police Commissioner Mal Lanyon. "No one breaks our gun laws and gets away with it. No one. We have him on video, dead to rights." Authorities identified the man who illegally held a gun for three minutes as Ahmed Al Ahmed, a Syrian fruit shop owner who thought he was helping when he fought a terrorist and stole his gun away to protect the lives of innocent people. But what he didn't count on was for the entire ordeal to be caught on video.

Ahmed was reportedly shot multiple times during his altercation with the armed gunman and treated for his injuries at a nearby hospital. After waking up from surgery, he discovered he was handcuffed to his hospital bed. Shortly after, a police officer read him his rights. "I see now that what I did was bad," Ahmed said. "I should never put lives in danger by touching a gun. Shame on me!" At publishing time, Ahmed had been denied bail.